



Struktur *Structure*

Avesta Art 2016

Innehåll *Content*

Förtydliga tillvaron / Clarify existence	3
Struktur / Structure	4
Avesta Art	8
Magnus Alexandersson	10
Petra Bauer	12
Alexandra Carr	14
Hanna Hallgren, Melissa Henderson	16
Helene Hortlund	20
Francesco D’Incecco	22
Håkan Lidbo, Tom Waldton.	24
Sirous Namazi, Raha Rastifard.	28
Sirous Namazi.	32
Jakub Nepraš	34
Karen Oetling, Erik Ravelo	36
OLEK	40
Helene Schmitz	42
Samarbetet med Högskolan Dalarna / Collaboration with Dalarna University	44
Järnfjädrars Rike / The Realm of Iron Feathers	46
Björn Lövins Galleri	48
Konst i själva Verket / Art in the Works	50
Avesta Art-konstnärer / Artists in Avesta Art	56
Verkförteckning / List of art	58
Fakta / Facts	62
Karta / Map.	63



Förtydliga tillvaron

Struktur är titeln på årets Avesta Art. Redan innan Sverige var ett rike, skapades här i vår bygd strukturer som blev avgörande för samhällets utveckling.

Under 1100-talet fogades kunskaper från nära och fjärran samman i kreativt skapande som resulterade i de första masugnarna. Kring dem bildades bergslag, och bergsmannaorganisationen kom att prägla arbetsliv och landskap. Med kristendomen följde nya administrativa strukturer som i sin tur gav förutsättningar för vår första industrialisering.

Struktur och organisering är en viktig skiljelinje mellan det äldre hantverket och den framväxande industrin.

Stora bergsmansgårdar i skogslandskapet, likt små herrgårdar, visar att stora ekonomiskt strukturella skillnader fanns. I bruksorters oerhört uttänkta byggnadsplaner från 1600-talet och framåt, bekräftas den ekonomiska strukturen – från de enklaste bostäderna i kaserner, via smedernas byggningar till disponentens villa och brukspatronens herrgård. Året runt, dygnet runt, kunde ingen undgå att erfara var i den ekonomiska samhällsstrukturen hon eller han befann sig.

Den ekonomiska struktur som skapades med bergsbruket i Bergslagen och Avesta byggde upp Sverige till ett rike under 1200-talet och till en stormakt under 1600-talet. Järn, silver och guld blev ryggraden i den svenska ekonomin och har så förblivit in i våra dagar. Stålets betydelse för Avesta är stor och avgörande.

Järnets struktur, sedd på en slipad yta genom ett mikroskop, visar metallens struktur, dess legeringsämnen som kol och mangan och om järnet har utsatts för hårdning och vid vilken temperatur. Strukturerna berättar som järnets egenskaper – om hårdhet, skörhet, seghet och benägenhet att rosta.

Samhällets strukturer berättar om människors livsvillkor, makt, relationer, delaktighet och utanförskap. Behovet av att använda ett begrepp som struktur, berättar om människans behov av att förstå sitt liv och världen omkring – att göra tillvaron tydlig och begriplig. Inte minst handlar det om att kunna se sig själv i relation till andra och kunna ifrågasätta om världen är god eller ond.

Arbetet med att upptäcka strukturer och strukturella olikheter, beskriva dem och ifrågasätta dem, är en av konstens viktiga uppgifter.

Välkommen till Avesta Art 2016!

Ing-Marie Pettersson-Jensen, *Avesta kommun, kulturchef*
Kenneth Linder, *Avesta kommun, chef för Verket*

Clarify existence

Structure is the theme for this year’s Avesta Art. Even before Sweden was a nation, structures were created here in our building that were crucial to the advancement of society.

In the 12th century, knowledge from near and far was fused in creative collaborations that resulted in the first blast furnaces. Around these, a mining district was formed, and the mining organization came to characterize everything from working life to the landscape itself. With Christianity came new administrative structures, which paved the way for our initial industrialization.

Structure and organization became important distinctions between traditional crafts and emerging industry.

The sweeping estates of the mine moguls, like small mansions, bear evidence to vast economic structural differences. In the mining district’s amazingly sophisticated building plans from the 17th century, this economic structure was confirmed – from the simplest dwellings in the barracks, via the blacksmiths’ cottages and the manager’s villa, and on to the ironmaster’s manor estate. Year round, day or night, no one could escape the economic societal structure he or she was in.

The economic structure created with the mining industry in Bergslagen and Avesta had raised Sweden to a kingdom by the 13th century and to a superpower by the 17th century. Iron, silver and gold became the backbone of the Swedish economy and have remained so to this day. Steel is of crucial importance to Avesta.

The structure of the iron, viewed as a polished surface through a microscope, shows the metal’s structure, its alloying elements such as carbon and manganese, and tells us whether the iron has been subjected to hardening, and if so, at what temperature. The structures tell the story of the iron’s properties – its hardness, brittleness, ductility and resistance to rust.

Societal structures tell us of people’s living conditions, of power, relationships, inclusion and exclusion. That we feel it is necessary to use a term like structure is a testament to the human need to understand our lives and the world around us – to make our existence clear and understandable. Not least, this involves being able to see ourselves in relation to others and to be able to question if the world is good or bad.

The struggle to discover structures and structural differences, to describe them and question them, is one of the most important functions of art.

Welcome to Avesta Art 2016!

Ing-Marie Pettersson-Jensen, *Municipality of Avesta, Cultural Director*
Kenneth Linder, *Municipality of Avesta, Director of Verket*

Struktur *Structure*

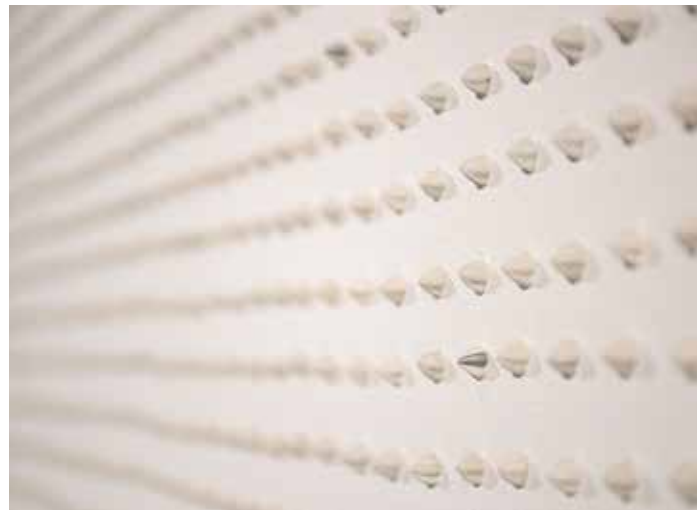


I det gamla järnverket var struktur viktigt. Väl utvecklade teknologiska system gjorde att produktionen löpte på smidigt. Varje människa hade en tydlig roll, och rytmen i varje syssla följde en utstakad ordning, inarbetad i arbetarens kropp, systematiserad, nästan koreograferad. En strikt hierarki gällde med brukspatron överst i ledet och arbetaren längst ner. Kvinnorna i byn hade sin dagliga rytm, tog hand om barn och hushållet med hem, boskap och odlingar. Avesta Art 2016 belyser just strukturer och deras många fasetter. Exempel är strukturer relaterade till det sociala, till samhälle, språk, naturvetenskap, textur, teknik, makt och kön. Strukturer speglar det sätt vi organiserar världen på, gör verkligheten mer begriplig, kategoriserar, klassificerar, skapar mönster och når förståelse, men fungerar såväl inkluderande som exkluderande och normgivande.

Överdriven kontroll, maktmissbruk, strukturellt våld, diskriminering, social misär, segregation och intolerans är exempel på faktorer i ett system, som spårat ur. Parallellt med detta finns ett sökande efter och uppbyggande av något gemensamt, en önskan om förståelse, delaktighet och att hitta en mening, en balansakt. Naturvetenskapliga krafter, mikro-makrovärldar uppenbaras för oss. Naturens egen ordning, men även underliggande kaoskraft, synliggörs. Civilisationer och kulturer har under tidernas lopp på olika sätt rests, formats, transformerats och raserats; ständigt söker man nya vägar, uttryck och metoder att upprätthålla ordning och struktur.

Avesta Art 2016 bjuder på ett möte med konst i skiftande uttryck och tekniker och från skiftande infallsvinklar på ämnet. I utställningen medverkar sexton internationellt erkända konstnärer.

Caroline Gustafsson
Konstvetare i Avesta Art



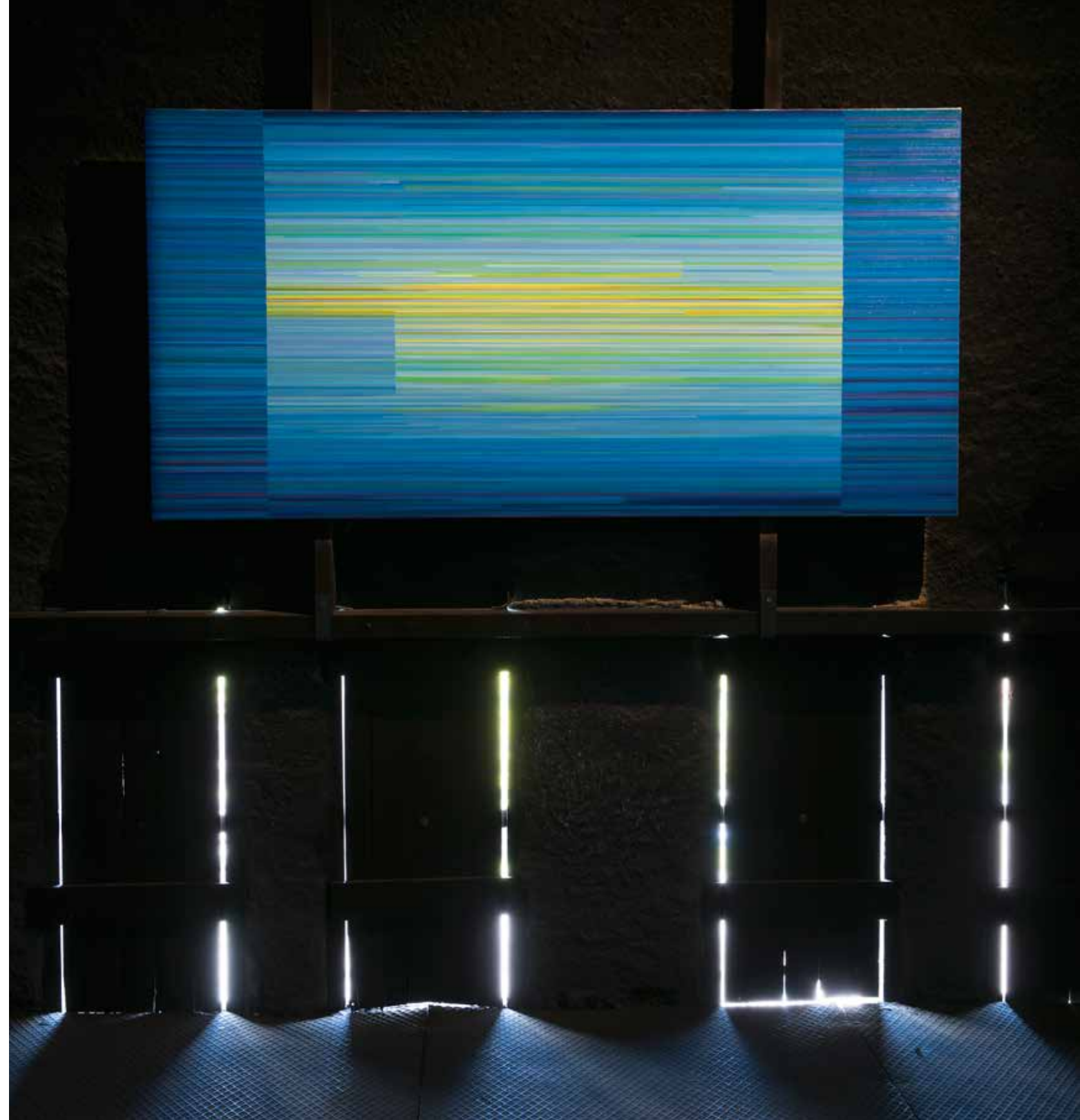
In the old ironworks, structure was important. Advanced technological systems helped production run smoothly. Each person's role was clear and the rhythm of each task followed a fixed order ingrained in the worker's body, systematized, almost choreographed. A strict hierarchy applied, with the ironmaster at the top and the workers at the bottom. The women had their daily rhythms in the village, taking care of the children and the households. It is precisely these rhythms and their many facets that are highlighted at Avesta Art 2016. The works find expression in structures relating to the social, to society, language, science, texture, technology, power and gender. Structure reflects the way we organize the world, make reality more comprehensible, categorize, classify, create patterns and reach understanding. It functions as a tool for inclusiveness, yet can also be exclusive and normative.

Excessive control, abuse of power, structural violence, discrimination, social

deprivation, segregation and intolerance are examples of derailed factors in a system. Running parallel with this is a common quest for, and edification of, something shared, a desire for understanding, participation, and to find meaning. A balancing act. The forces of nature, microworlds and macroworlds are laid open to us. Nature's own order is revealed – along with the underlying force of chaos. Throughout history, civilizations and cultures have risen, formed, transformed and fallen in our constant quest for new ways, expressions and methods to maintain order and structure.

Avesta Art 2016 offers an encounter with art in a variety of expressions, techniques and approaches on this subject. The exhibition includes 16 internationally renowned artists.

Caroline Gustafsson
Art Historian at Avesta Art



Avesta Art

Järnet rann i vitglödande strömmar, blev till plåtar, trådar och framtidstro i samhällsbygget som förnyade Sverige. Avesta var tidigt på arenan när den storskaliga industrialismen tog fart. Den första masugnen i det då så moderna järnverket blåstes på 1874. Arbetarna med yrkesskicklighet, flit och värdighet var nyckelpersoner. Men utan visionärer och entreprenörer hade Avesta – och världen – aldrig vågat språnget till en ny tid. Initiativet i Avesta är starkt förknippat med Hampus August Cornelius som också gick i spetsen för järnvägsutbyggnad, massaindustri, elkraft och telefoni.

120 år senare var järnverket sedan länge gammalt. Glöden hade falnat, valsarna hade slutat att rulla. Industriminnet var i Avesta kommuns ägo – räddat från att bli en ruin. Dåvarande kulturchef Lars Åke Everbrand såg sig nyfiket omkring – sökte ny laddning för att skapa ny framtidstro. Så föddes Avesta Art: Samtidskonst ger ny hetta när järnhyttan blir konsthall! En utställning av unik art! 1994 inleddes arbetet, 1995 hölls premiärutställningen. Mottagandet från både konstnärer och besökare var omedelbart, stort och positivt.

Avesta Art har placerat Avesta på konstens karta. Fjorton Avesta Art-utställningar har hittills visat verk av 203 konstnärer och samlat fler än 360 000 besökare. Gensvaret för samtidskonst har inspirerat Avesta kommun att välja konstnärliga uttryck också för att tolka och tydliggöra industrihistorien. I martinverksopera och interaktiva gestaltningar av masugnarnas funktion förenas teknik, skönhet och lekfullhet – en satsning som är internationellt prisbelönt.

Med nya ögon ser avestaborna och Avesta kommun nu på det anrika industriområdet Koppardalen. De vackraste byggnaderna från järnverkets epok lyfts fram och får ny betydelse som arbetsmiljö för design- och servicekontor – enligt Arkitekturrådet finns här Dalarnas vackraste arbetsplats. Kontakten mellan det industriella kulturarvet och köpstaden förstärks. Under valvslagna tak i underjorden väntar kulturarvet från den äldsta industrihistorien, 1600-talets kopparbruk. År 2010 startade Avesta Art Academy med egen konstskola och värdefulla seminarier för konstnärer, curators och beslutsfattare.



Konstverket *Twillingplagg* av Bea Szenfeld från Avesta Art 2015. The artwork *Twin Clothes* by Bea Szenfeld from Avesta Art 2015.

The iron ran in white-hot streams and was turned into sheets, wire and optimism for the future in the building of a society that regenerated Sweden. Avesta was among the first when large-scale industrialism gathered speed. The first blast furnace in the ever so modern ironworks first breathed life in 1874. The workers with craftsmanship, diligence and dignity were the key to success. But without visionaries and entrepreneurs, Avesta – and the world – would have never dared take the leap into a new age. The initiative in Avesta is strongly bound to one man, Hampus August Cornelius, who was also at the forefront in the expansion of the railways, the pulp industry, electric power and telephony.

120 years later the ironworks had for a long time been a thing of the past. The glow had faded, the rolling mills had stopped rotating. The industrial memory was owned by Avesta, saved from becoming a ruin. The then Cultural Director Lars Åke Everbrand looked around, searching for a source of energy to recreate that optimism for the future. And Avesta Art was born – contemporary art would generate heat by turning the smelting house into an art gallery! An exhiion of unique art! The work started in 1994 and the premiere was held the following year. The reaction from both artists and visitors was immediate and enthusiastic.

Avesta Art has firmly placed Avesta on the art map of Sweden. Fourteen Avesta Art exhibitions have so far shown the works of 203 artists and attracted over 360,000 visitors. The response to contemporary art has also inspired Avesta to choose artistic expression to interpret and clarify industrial history. The Martin Hearth Opera and the interactive display of the blast furnace's function combine technology, beauty and light-heartedness – works that have won prizes internationally.

The community of Avesta now looks at the historical Koppardalen industrial site with new eyes. The most beautiful buildings from the age of the ironworks are highlighted and take on new importance as design and service offices which, according to the architectural council, are the most beautiful workplaces in Dalarna. The contact between the industrial heritage and the modern commercial city are reinforced. Underground under the arched roof awaits a cultural heritage from the origins of the industrial age, the 17th century copper works. In 2010, Avesta Art Academy started with its own art school and valuable seminars for artists, curators and decision makers.

Magnus Alexandersson

I masugnskransens mörka kammare, högst uppe i hyttans dunkel, öppnar sig tillvaron i fönster till färgrika världar. Magnus Alexanderssons melodiska måleri för oss ut till landskap som på en och samma gång kan nära drömmar om paradisisk harmoni och symbolisera den urbana miljöns geometri.

I skimmer av blått anas en horisont – ett möte mellan himmel och hav. I starkt rosa möter – kanske – en stad. Tankarna leds till både mellanrum och oändlig fortsättning.

– På målardukens tvådimensionella yta söker jag det tredimensionella, säger konstnären.

Måleriets språk skapar kontrast till den platta rektangel det appliceras på. När Magnus Alexanderssons långa, horisontella linjer och distinkt framträdande portaler, huskroppar och stup visas i Avesta Art framträder fler kontraster: Till det gamla järnverkets rundade former i fönster med romerska bågar och masugnens nu trätäckta cirkel. Till svärtan i rummet av slaggsten och kärv rost. Till kvardröjande kolkorgar av järn – en gång bränsleleverantörer, nu fantasifulla farkoster ut i konstnärens läckra, lockande landskap.

– Mina bilder finns i gränslandet mellan verklig värld och tankars värld.

De kan vara portaler som leder blick och känsla vidare till det oförutsägbara och oändliga. I meditativt lugn finns utrymme för betraktarens vila och egna reflektion.

I andra av Magnus Alexanderssons målningar är väggar mer påtagligt nära, och besökaren väcks till undran om hon eller han själv befinner sig innanför eller utanför. Han har också gjort konstnärliga gestaltningar i offentliga miljöer, bland annat i häktet i Göteborg. Tjugosju gårdar för häktades rast under bar himmel, bjuder nu landskap av glas med böljande linjer som både smalnar av och vidgas på sin väg mot rymden.

Magnus Alexandersson arbetar i en anda av den modernism som med färgstarka bilder rör sig mellan realistiskt avbildande och en experimenterande hållning till samtid och framtid. Bilderna kan ses som abstrakta – tolkande naturens och arkitekturens former. Men bilderna behöver inte med nödvändighet läsas och översättas till verkligheten – de är helt enkelt tilltalande och vackra i sig.

Magnus Alexandersson är född 1973 i Tibro och utbildad vid Konstakademien i Oslo och Konsthögskolan i Stockholm. Han har ställt ut runt om i Norden och även i Sankt Petersburg.



In the dark chambers at the crown of the blast furnace, high up in the gloom of the smelting house, windows to colourful new worlds and existences open up. Magnus Alexandersson's melodic paintings take us to landscapes that are at once both intimate dreams of paradisiacal harmony and symbols of the geometry of the urban environment.

In shimmers of blue, we divine a horizon – a meeting between sky and sea. The bright pink of – perhaps – a city. Our thoughts are led to interspace and to infinity.

“On the two-dimensional canvases, I see the three-dimensional,” says the artist.

The medium of painting is placed in juxtaposition not only with the flat rectangle it is applied to but also with its surroundings. Against the backdrop of Avesta Art, Magnus Alexandersson's long, horizontal lines and distinctively prominent portals, buildings and cliffs create startling contrasts: To the old ironworks' rounded shapes in Roman-arched windows and the now wood-covered ring of the blast furnace. To the harsh blackness in the room of slag stone and rust. To lingering iron coal

baskets – once the suppliers of fuel, now fanciful vessels out into the artist's luscious, alluring landscape.

“My images lie on the border between the real world and the world of thoughts. They can be portals leading sight and sense on into the unforeseeable and the unending. In meditative tranquillity, there is space for the viewer to rest and reflect.”

In others of Magnus Alexandersson's paintings, the walls are more tangibly close, rousing the visitor to wonder if they are viewing the work from without – or within. Magnus's creations can also be found in public

spaces, including at the criminal detention centre in Gothenburg, where 27 open-air exercise yards for the detainees now offer landscapes of billowing glass with lines that both narrow and broaden on their way up into the heavens.

Magnus Alexandersson works in the spirit of modernism, with colourful images that shift between realistic depiction and an experimental approach to the present and the future. The images can be seen as abstract – the interpretations of the shapes of nature and architecture. But the images need not necessarily

be read and translated to reality – they are beautiful and captivating in themselves.

Magnus Alexandersson was born in 1973 in Tibro, Sweden and studied at the Norwegian National Academy of Arts in Oslo and at the Royal Institute of Art in Stockholm. He has also exhibited throughout the Nordic countries and even in Saint Petersburg.

Petra Bauer

Det mäktiga järnverket var männens miljö. Här verkade många män, i olika yrkesroller enligt strikt ordning. Masmästare, hyttdrängar, slaggstöpare och slagghjörare arbetade vid hyttans masugnar. Längs järnets väg genom verket, fanns rostbrännare, malmslagare, smältare, valsverksarbetare och många fler. Arbetarna, konstruktörerna, cheferna, ägarna – alla var män.

Till masugnarnas mellanplan, där blankslitna ledstänger och murarna i sig minner om männens möda, för Petra Bauer nu in kvinnornas kamp och liv.

Kvinnorna var förstås en del av bruksortens värld. Kvinnorna arbetade med boskap och odlingar som på små, fattiga lotter gav arbetarfamiljerna mat. De arbetade med barn och hem, många också som pigor åt andra. Men fysiskt var kvinnorna inte närvarande i verket. De var järnverksarbetarnas mödrar, hustrur, systrar och döttrar.

Petra Bauer presenterar en konstinstallation med fotografier och affischer från den tidiga socialistiska kvinnorörelsen i Sverige, tiden före införandet av kvinnors rösträtt 1921.

– Hur navigerar människan i ett samhälle som inte erkänner henne som politisk varelse med egen möjlighet att påverka, frågar sig konstnären.

Ledtrådar till svar finner hon i fotografier och affischer, som estetiskt gestaltar och förhandlar både förhållningssätt och sakfrågor.

– De socialistiska kvinnorna krävde förstås rösträtt för alla vuxna. Men rösträtten var verktyget för att kunna påverka situationen gällande äganderätt, äktenskap, sexualitet, moderskap, anställningsförhållanden, löner, fackliga rättigheter och mycket mer. De här kvinnorna engagerade sig för en framtid, som de visste att de inte själva helt och fullt skulle få uppleva.

– Affischerna vittnar om kvinnors närvaro och strävan: Organiserade

kvinnor vill mobilisera fler kvinnor. Kvinnor inbjuder medsystrar till möten med föredrag och dialog. Här finns inte pekpinar. Bara sällan propagerar affischerna för redan bestämda budskap.

På fotografierna är kvinnoklubbarnas medlemmar eller styrelser stiltigt arrangerade. De träder fram med den pondus och inramning som då var förbehållen män. Klubban ligger ofta synlig på bordet. Kvinnorna intar sin samtids manliga positioner – så som de menar att kvinnor i framtiden ska verka, i styrelser och ledande ställning i samhället. Fotografier publiceras från och med 1905 i varje nummer av Socialdemokratiska kvinnoförbundets tidskrift Morgonbris.

Kvinnornas arbete pekar ut flera vägar framåt: Politikens, feminismens och kollektivismens. De internationella influenserna är betydande. Texter av ryska Aleksandra Kollontaj översatts och revolutionära bilder som stormningen av Bastiljen dramatiserar. Petra Bauers verk ställer frågor till oss idag: Vilka kamper behöver vi föra vidare? Vad återstår för att solidaritet och jämställdhet – och jämlikhet – ska råda?

Petra Bauer är född 1970 och bosatt i Stockholm. Hon är utbildad vid Konsthögskolan i Malmö, har studerat filmvetenskap och bedriver forskarstudier vid Konstfack. Hennes verk *Kvinnor i kamp* visades vid Venedigbiennalen 2015. Här i Avesta Art är det förnyat med några affischer från Dalarna.

Tack till Arbetarrörelsens arkiv och bibliotek, Dalarnas Folkrörelsearkiv, Malmö Konstmuseum, 56:e Venedigbiennalen, internationella utställningen och Svante Larsson.



The mighty ironworks was a man's world. Many men worked here, with different jobs under a strict hierarchy. From the slag carriers to the foremen to the owners – all were men.

On the floors between the blast furnaces, where the handrails and walls worn smooth over the centuries serve as memorials to the toil of men, Petra Bauer now ushers in the struggles and lives of the women.

Women were of course part of the mining world. The women worked with livestock and crops on the meagre plots that yielded food for the working families.

They took care of the children and the homes, many even as servants for others. The women did not have a physical presence in the ironworks. But they were the ironworkers' mothers, wives, sisters and daughters.

Petra Bauer presents an art installation with photographs and posters from the early socialist women's movement in Sweden, the period before women won the right to vote in 1921.

"How does a person navigate in a society that does not recognize her as a political being with her own power to influence?" asks the artist.

She finds clues to this answer in photographs and posters, which aesthetically depict and negotiate both attitudes and political issues.

"The socialist women demanded suffrage for all adults, of course. But the right to vote was the tool they needed to influence their situation regarding ownership, marriage, sexuality, motherhood, employment, wages, union rights and much more. These women committed themselves to a future they knew they would probably never fully experience themselves."

"The posters bear witness to women's presence and

endeavours. Organized women wanting to mobilize more women. Women inviting fellow sisters to meetings with talks and discussion. There were no lectures here, no pointing fingers. Only rarely do the posters propagate already decided messages."

In the photographs, the Women's Clubs' members or boards of directors are handsomely arranged. They have a commanding presence, an authority that was at that time reserved only for men. A gavel is often visible on the table. The women occupy the positions of their male contemporaries, as they believe that women will do

in the future, serving on boards and holding leading roles in society. Portraits such as these have been published since 1905 in every issue of the Social Democratic Women in Sweden's magazine Morgonbris.

The labour of these women point out several ways forward: politics, feminism and collectivism. The international influences are significant. Texts by Russian revolutionist Alexandra Kollontai were translated and revolutionary images of the Storming of the Bastille were dramatized.

Petra Bauer's works pose questions to us today:

What battles do we need to pass on? What remains to be done in order for solidarity and gender equality – and social equality – to prevail?

Petra Bauer was born in 1970 and lives in Stockholm. She graduated from the Malmö Art Academy, studied cinema at the postgraduate level and is currently completing her PhD at Konstfack in Stockholm. Her work *Kvinnor i kamp* (Women in Struggle) was exhibited at the Venice Biennale International Art Exhibition in 2015. Here at Avesta Art, the installation has been renewed with several posters from Dalarna.

Alexandra Carr

Som vore det ett utflöde ur järnverkets egen process är järnfilspån satta i rörelse, högst upp på masugnskransen. Magiskt vackra mönster bildas i verket som pulserande skifrar karaktär. Materialet är magnetit – en naturligt magnetisk järnmalm som också kallas svartmalm och finns i rika fyndigheter i inte minst Kiruna.

Konstnären Alexandra Carr har naturen själv – och fysikens egna lagar – som bundsförvant i sitt skapande av verket *Black Matter*. Motiven bildas genom dragningskraften från magneter i rotation. Underliggande finns också kugghjul med bokstavlig – och bildlig – betydelse för samspelet.

Konstverket rör sig mellan ordning och oreda – och ordning igen. Om det skulle överföras till människans värld – familj, vänkrets, samhälle, civilisation – skulle det tredje steget kanske bli kaos. Här finns ju också den mänskliga faktorn. Ledarskap och makt, som byggs upp, kan över tiden förändras, förskjutas, raseras och därmed skapa utrymme för nya aktörer och nya strukturer.

– Det finns en strävan i naturen att skapa ordning, men det betyder inte likformighet. Också det perfekta rymmer många variationer.

– Genom att iaktta naturens mönster och fysikens fenomen, kan vi människor bättre förstå både materien och oss själva. När något skapar oro i relationer, kan grundläggande normer bidra till ny harmoni.

Också universell ordning är ständigt under utveckling, och Alexandra Carr vill undersöka gemensamma nämnare som förenar det lilla med det stora – den lilla partikeln eller människan med kosmos.

– Frågan är om det finns något förflutet eller en framtid. Allt kan vara

ett enda nu. Vi är alla delar av ett universum som är större än vi kan förstå. Verkligheten skapas i våra egna föreställningar.

Det vita verket *Phi* (Fi), vid masugnen intill, byggs upp av 2 706 porslinsobjekt med vardera fyra sidor, tre vita och en i silver. Alla – utom några få – orienterar i samma riktning. Beroende på betraktarens position uppenbarar sig två spiraler – en i vitt, en i silver.

– Den gyllene spiralen, framlyft av 1200-talets främste matematiker Fibonacci, är närvarande i hela vår tillvaro, säger konstnären. Spiralens kurva finns i naturen – i allt från levande organismer som blommor, snäckor och skaldjur till hur vädersystem och världsrymdens galaxer är ordnade. Med grekisk bokstav kallas den fi. Spiralen kan fortsätta ut i oändligheten. Den kan dras in till existensens kärna.

– *Phi* (Fi) kretsar kring hur naturens proportioner och kurvor sätter sin prägel på människans sätt att tänka. Ur det gyllene snittets geometri och matematik växer både den gyllene rektangeln och den gyllene spiralen fram. De rymmer balanser som vi uppfattar vara harmoniska. Genom sin allomstädes närvaro, ger de en struktur till människans föreställning om vad som är behagligt. De ger oss en förkärlek i synen på skönhet som bär genom årtusenden.

– Det som skiljer oss människor från fenomenen i naturens underliggande kod – kosmos egen ordning – är våra mänskliga tillkortakommanden, när vi tror oss förstå och kunna bestämma över allt.

Alexandra Carr är född 1981 i London. Hon är utbildad vid konst- och designhögskolan Central Saint Martins som är en del av The University of Arts London och vid Camberwell Collage of Art, London.



As if flowing out from the ironworks itself, the iron fillings are set in motion at the very top of the blast furnace. Magically beautiful patterns are formed in the work, pulsating, shifting in nature. The material is magnetite, also known as black ore – a naturally magnetic iron ore found in rich deposits, particularly in the far north of Sweden in Kiruna.

The artist Alexandra Carr has nature itself – and physics’ own laws – as allies in her creation of *Black Matter*. The motif is formed through the attraction of rotating magnets. Underlying these are cogwheels

with literal – and figurative – significance to the interplay.

The work moves between order and disorder – and back to order. If this were to be transferred to the human world – family, friends, society, civilization – perhaps a third stage might appear. Chaos. And of course, there is also the human factor. Leadership and power, built up, may over time change, shift, be demolished and erased, thereby creating space for new players and new structures.

“Nature strives to create order, but that does not mean uniformity. Even in the perfect there are many variations.”

“By observing nature’s patterns and the phenomena of physics, we can better understand both matter and ourselves. When something creates unrest in ratios and relationships, fundamental norms can help bring new harmony.”

Universal order is constantly evolving, and Alexandra Carr wants to more closely investigate that which unites the small with the large – the tiny particle or the human being with the cosmos.

“The question is whether past or future even exist. Everything may be only now. We are all parts of a

universe that is greater than we can understand. Reality is created in our own perceptions.”

The white work *Phi*, displayed up against the blast furnace, is constructed of 2,706 porcelain objects with four sides – three white and one silver. Except for a select few, all are oriented in the same direction. The viewer’s position determines which of two spirals – one white and the other silver – will appear.

“The golden spiral, given prominence by Fibonacci, the foremost mathematician of the 13th century, permeates our entire existence,” says the artist. “The

curve of the spiral is found throughout nature – in everything from living organisms such as flowers, shells and crustaceans, to the arrangement of weather systems and the galaxies of the cosmos.”

The spiral can continue into infinity. It can be drawn into the core of existence.

“Phi centres on the dimensions, proportions, curves and forms which have compelled and inspired man universally for millennia, exploring how the golden ratio, geometry and mathematics play a role in the human perception of beauty in an attempt to understand

its ubiquity and appeal. *Phi* explores how nature’s proportions and curves have affected our predilection and compulsion to, and perception of beauty.”

“What sets us humans apart from the phenomena of the underlying natural code, the order of the cosmos, is our human fallibility – our belief that we can understand and decide everything.”

Alexandra Carr was born in 1981 in London. She studied at Central Saint Martins School of Art and Design, part of University of the Arts London, and at Camberwell College of Art in London.

Hanna Hallgren, Melissa Henderson

Vithetens sal skapar skarp kontrast i den gamla martinverkshallens dunkel. Det vita ljuset väller ut genom dörröppningen. Lockar. I samma ögonblick som besökaren stiger in, slår självrannsakan till. Vad i det vita skapar dragningskraft? Inne i den vita kammaren, isas blodet inför insikten att vitt inte stannar vid det oskyldiga och oskuldsfulla. Vitt uttrycker förtryck, förakt, förödelse.

Melissa Hendersons och Hanna Hallgrens verk sträcker sig över gränser mellan konstnärliga uttryckssätt och – i sin substans – bortom det bekväma.

– Med utgångspunkt i Hanna Hallgrens poetiska verk *Välfärdsstaten* ur boken *Roslära* vill jag göra en visuell gestaltning av vitheten, säger Melissa Henderson.

– Vitt har i vårt språk – och tänkande – ofta en tilltalande klang. Jag vill lösa upp symbiosen mellan det vita och det positiva. Vitheten finns hos den iskalla snön och i rasismens nedvärdering av människor med annan hudfärg.

– ”Rent mjöl i påsen”, brukar vi säga för att lyfta fram sanning. Med i den bilden följer vitheten. *Välfärdsstaten* gör världen till ett vitt bageri. I min installation är bagarna en skäggig präst, en örn och en Ku Klux Klan-medlem. Deras bakverk blir kladdiga och missformade, och när de trycks in i ugnen väller degen ut på sina egna vägar.

Bortom orden talar Melissa Hendersons film om vithetens fasansfulla verkan. Om dem som tror sig vara höga och ädla. Om sortering av raser – inte rosor. Om förintelsens ugnar. Konstnären agerar själv i alla bagarrollerna.

Mitt i det vita rummet står det vitkaklade bordet – ett obduktionsbord där vitheten skärskådas. Ett vitt lakan sveper in. Från den obducerade droppar, i det oändliga, tunn vit vätska.

Fem meter hög tronar en furste över undersåtarna i herraväldet. Manteln av vit påls sammanfattar årtusenden av mäktiga imperier som har använt sina folk som redskap i monumentbyggande och meningslösa krig. Kanske syns här också den idylliserade guden på himlens tron.

”Min Gud är mörker och som trädets rötter
av hundra trådar som i tystnad dricker, svart mjölk”,
säger Hanna Hallgren i *Välfärdsstaten*.

Både det poetiska verket och den visuella gestaltningen vänder på perspektiv. Lakan, brukade för svepning, kan hissas till segel för färd till ett sällare land. Manteln kan bli en med på släden som låter oss färdas till öppningen i välfärdsstatens mur. Kanske är allt det vita marmorstatyer över värderingar som vi nu ska kapsla in och lämna bakom oss.

*”Vik samman rummet
och släck tiden,
silvervitt vatten,
vithetens slut, upplöser vitheten inifrån vita ögat
vita hjärtat
vita skummande mun
vitt i mina händer, vita bläck och medar”*

Hanna Hallgrens och Melissa Hendersons verk begränsar inte tanken. De lyfter tanken på färd, visar öppningar och möjligheter.



The hall of whiteness creates a sharp contrast to the murky shadows of Martin Hall. The white light streams out from the doorway. Tempting, beckoning. The moment you step in, the soul-searching begins. What is it about the white that is so alluring? Inside the white chamber, your blood suddenly runs cold in the realization. White doesn't just mean pure and innocent. White is also the expression of oppression, tyranny, contempt, devastation.

Melissa Henderson's and Hanna Hallgren's works span the boundaries of artistic expression and cross the border of comfort.

“I wanted to create a visual interpretation of Hanna Hallgren's poetic work *Välfärdsstaten* (The Welfare State) from the book *Roslära* (The Doctrine of Roses),” says Melissa Henderson. “The word ‘white’ so often has pleasant connotations in our language and our thoughts. I want to dissolve the symbiosis between the white and the positive. Whiteness also exists in the ice-cold snow and in racism's debasement of people with another skin colour.”

“Like so many other ‘coloured’ expressions in English, there is an expression in Swedish, ‘pure flour in the bag’, which means to tell the whole truth, to have nothing to

hide. It conveys the idea that what is all white is positive. The Welfare State depicts the world as a white bakery. In my installation, the bakers are a bearded priest, an eagle and a Ku Klux Klan member. Their pastries are sticky and misshapen, and when they are put in the oven, the dough pushes its way out in its own paths.”

The films, in which Melissa herself acts in all the bakers' roles, speak of the horrific influence of whiteness. Of those who believe themselves to be high and noble. Of the sorting of races – not roses. Of the Holocaust's ovens.

In the middle of the white room is a white-tiled table

– an autopsy table where whiteness is examined. A white sheet sweeps in. From the autopsy subject, a thin white fluid incessantly drops.

Five metres tall, a ruler enthroned over his subjects. The mantle of white fur summarizes millennia of mighty empires that have used their people as tools for building monuments and fighting senseless wars. Perhaps here is also the idealized god on heaven's throne.

*“My God is darkness and as the tree's roots
of a hundred threads that in silence drink, black milk,”
writes Hanna Hallgren in The Welfare State.*

Both the poem and its visual interpretation turn perspective upside down. The sheet, used as a shroud, might instead be hoisted as a sail for the journey to a happier place. The mantle could become one with the sled that carries us to the opening in the wall of the welfare state. Perhaps all the white marble statues are overvaluations that we should now encapsulate and leave behind us.

*“Fold up the room
and switch off time,
silver-white water,
the end of whiteness, dissolve the whiteness from
within the white eye
white heart
white foaming mouth
white in my hands, white ink and skids”*

Hanna Hallgren's and Melissa Henderson's works are not confining. They lift the thoughts, show openings

”Det finns en annan lösning” står det att läsa i *Roslära*.

En annan lösning anas i den prunkande trädgården som full av färger och växters liv blommar fram i rummet – istället för vithetens fjärde vägg. Här andas mångfalden, färgprakten, livsgnistan. Här finns groningsgrund och rika livsbetingelser för den sköra planta som är människors lika värde.

Globalt sett är vita människor en minoritet. Varje människa är unik och därmed olik alla andra.

Välfärdsstaten ingår i diktsamlingen *Roslära*, där gränser löses upp i mjukt gräs och där vallfärd så småningom ersätter välfärd.

Hanna Hallgren är född 1972 i Skillingaryd i Småland, nu bosatt i Växjö och Stockholm. Hon är författare, litteraturkritiker och verksam som lektor i genusvetenskap vid Linnéuniversitetet i Växjö. Hanna Hallgren debuterade 2001 med diktsamlingen *Ett folk av händer* och har därefter givit ut sju verk inom lyrik och vetenskap. Hon disputerade med avhandlingen *När lesbiska blev kvinnor* vid Linköpings universitet 2008 och arbetar nu med forskning och undervisning inom både genusvetenskap och konstnärlig forskning.

Melissa Henderson är född 1977 i Helsingborg, nu bosatt i Malmö. Hon är utbildad vid bland annat University of Arts i London. Hon arbetar mångsidigt med måleri, teckningar, skulptur, kollage, objekt och stora installationer. Hon

har ställt ut runt om i Europa och medverkade i 2015 års Open ART i Örebro.

– Jag är intresserad av idéhistoria och konst är för mig ett sätt att undersöka hur relationen mellan idéer och den fysiska världen på olika sätt påverkar oss människor, säger Melissa Henderson.

I Malmö Centralstation hänger hennes magnifika konstverk *Tillsammans* – en ljuskrona som mäter fem meter i höjd och fyra meter i diameter och rymmer 120 lampor och fem kilometer färgglada elkablar. Melissa har skapat den som en bild av stora städer, där strävan till struktur och ordning alltid överträffas av alla människors många blommande initiativ och aktiviteter. *Tillsammans* är vi människor – precis som en ljuskrona – en myllrande och färgrik helhet av mångfald.

Ljud: Text *Välfärdsstaten* av Hanna Hallgren, inspelning och mixning Erik Bryndahl, röst Hannah Canvert, regi Melissa Henderson.

Video: Kamera Elin Bengtsson, i rollerna, regi och redigering Melissa Henderson.

Tack till: Hela personalen på Avesta Art, KKV Monumental i Malmö, Niclas Uhrfeldt, Viggo Wichmann, Markus Gunnarsson på Ludvig Svensson, Oliver White, mamma, Per och Peter.

and possibilities. “There is another solution” it is written in The Doctrine of Roses.

Another solution is foretold in the lush garden of colour and life that bursts from the room in place of a fourth wall of whiteness. It breathes diversity, colour, life. The budding and thriving of the fragile plant that is human equality.

White people are a minority in the world. Every person is unique.

Välfärdsstaten (The Welfare State) is part of the collection of poems *Roslära* (The Doctrine of Roses), in which borders are dissolved in soft grass and where well-being gradually replaces welfare.

Hanna Hallgren was born in 1972 in Skillingaryd and now lives in Växjö and Stockholm. She is an author,

literary critic and a Senior Lecturer in Gender Studies at Linnaeus University in Växjö. Hanna Hallgren made her debut in 2001 with the collection of poetry *Ett folk av händer* (A Folk of Hands) and has since published seven works in poetry and literary theory. She completed her PdD thesis, entitled *När lesbiska blev kvinnor* (When Lesbians Became Women), at Linköping University in 2008 and now researches and teaches in gender studies and artistic theory.

Melissa Henderson was born in 1977 in Helsingborg and now lives in Malmö. She studied at University of the Arts London and several schools in Sweden. Melissa is a versatile artist, working with paintings, drawings, sculptures, collages, performance art and large installations. She has exhibited throughout Europe

and participated in the 2015 OpenART exhibition in Örebro.

“I’m fascinated by the history of ideas and art for me is a way of exploring how the relationship between ideas and the physical world affects us,” says Melissa Henderson.

In Malmö Central Station hangs Melissa’s magnificent artwork *Tillsammans* (Together) – a chandelier that is five metres high and four metres in diameter, with 120 lamps and five kilometres of colourful electric cables. Melissa created the work as a reflection of large cities, where the quest for structure and organization is always surpassed by the flowering initiative and activity of humanity. Together, we humans are – just like a chandelier – a bustling and colourful unit of diversity.

”Det finns en annan lösning
de genomsnöade ögonens förakt
Det finns en annan lösning

Att krossa sina ögon mot levande stenar
Sitt minne, sin historia, språkets kulturella spasm
tingens mjölk / trångmålet / törnrosbusken

Det är slädarna
Mantelmedarna
handlingar
som föregår snön”

”Världen är ett vitt bageri. Denna kladdiga vithet,
dess *politics of pity* i formarna
Marmorstatyer över sig själva Kabinett,
klarinett ur skåpen rasar
offer / benrester; allt vad sidans vithet tagit som
betydelse genom åren / Manna över tungan ...
Den vita rosen i ugnens lågor /”

”Allt faller hela tiden sönder /
... Det faller sönder. Det sägbara faller sönder:
nycklar, fruktträd, bro
och port - störtas som krukor mot marken /”

”Att tvingas öppna handen / tills gåvan rasar ut /”
”Vi stå och stödja oss vid våra gränser /”

”Min Gud är mörker och som trädets rötter / av
hundra trådar som i tystnad dricker, svart mjölk”

”Att krossa sina ögon mot levande stenar. /
Att mjölka sina ögon / på dess segrar /
Blunda och se / som löv i vinden
Det är slädarna // Mantelmedarna // handlingar //
som föregår snön”

” en horisont av händer över välfärdsstatens murar
/ öppnades då”

”Vik samman rummet / och släck tiden, /
silvervitt vatten, / vithetens slut, upplöser vitheten
inifrån
vita ögat vita hjärtat vita skummande mun
vitt i mina händer,
vita bläck och medar --- O, vita gränslösa berättelse
/ du gränsar nära
till det som inte finns / den vita natten som
ingenting känns / hudens
tystnad: Vem vill vara det onda? / dess klang /
i snön, till storms /
Vem vill vara sitt eget - och vårt /
jord i oss som gräver”

”Varken jord eller hemland
inte rosor, men vågor
rinner ur trädgårdens bläck
Din hand rinner i stenen
så att den kan öppnas, sa du”

Ur Välfärdsstaten
i Hanna Hallgrens bok *Roslära*,
Pequod Press, 2012.
Urval gjort av Melissa Henderson.

Helene Hortlund

Bildkonsten är ett språk som når längre än alla andra – ett språk som sträcker sig över gränser som annars muras av etnicitet, tid och rum och som kan kittla alla sinnen. Finns det ett konstnärligt språk som är universellt – som kan förstås av alla människor, genom alla årtusenden? Tanken blixtrar i mötet med Helene Hortlunds figurer, där de tar plats i luftrum och på golv i hallen som var vägen ut för masugnarnas skatter – tackjärnet och slaggen.

Redskap tecknas i vitt i hyttrummetts grå dager. Kroppar – ibland bara skelett – flyger fram. En hand sträcker sig mot hyttans inre. En våg väger tidens runda rytm av timmar, dagar, år. En snirklig ampel minner om livgivande frökapsel, livmoder, och samtidigt en fjärran stjärnbild. Motiven är nya – ändå finns här drag som leder tanken till tusenåriga berättelser, ristade på hällar, målade i medeltida kyrkvalv eller uttryckta i keramiska verk, framgrävda av arkeologer. Mänskligheten är ju en – och vi är alla länkar i samma kedja.

Helene Hortlunds skulpturer är som teckningar, nästan skisser, av föremål och fenomen, komma ur olika tidsåldrar och olika världar. Den glesa gaffeln bär bondens hö och halm – förr som nu, i både rika och fattiga länder. Gestalten, som på egna ben står på hyttans grund, förmedlar både bräcklighet och styrka – representerar den ännu ett folk i Sagan om ringen, är den kommen ur galaxernas science fiction eller kanske en liten lav på stort äventyr?

Tilltalet är lågmält och meditativt. Konstnären själv vill inte kategorisera

sina verk, utan inbjuder till fantasifulla tankar. Linjen i hennes teckningar – även rumsliga teckningar – är viktig.

Skulpturerna i Avesta är formade av ståltråd, som lindas med lingarn. I den gamla hytthallen för de in en svindlande grafisk effekt, där det tomma luftrummet mellan dem också talar. Linet påminner om livet utanför hyttan – om blåblommande fält och kvinnors arbete med att repa, röta, bråka, skäkta, häckla och slutligen spinna lintråden och väva linnetyget.

Oansenligt smyger svarta stavar vid väggen – som vore de stänger av stål, valsade i järnverkets eget trådvalsverk. Kanske är de glipor till en annan tillvaro, säger konstnären. Och snaran, som olycksbådande hänger i hörnet, kan faktiskt vara en drömfångare...

Dramatiskt i rött prunkar ett hjärta – med form som människokroppens organ. Här är det inte fråga om rosaskimrande romantik. På plats i det gamla järnverket blir det en hyllning till järnframställningens centrum – masugnen.

Helene Hortlund är född 1971 i Nacka och nu verksam i Stockholm. Hon är utbildad vid Pernbys målarskola, Konstakademien i Prag, Konsthögskolan och Konstfack i Stockholm. Hon har ställt ut runt om i Sverige och arbetar även med processinriktade konstprojekt och performances. Helene Hortlund är en tecknande konstnär, men har också beskrivits som en tålmodig utforskare av textila materials möjligheter. I Avesta Art är stommen av stål.



Visual art is a language that reaches further than any other – a language that spans boundaries that are otherwise immured by ethnicity, time and space. A language that can captivate all the senses. Is there an artistic language that is universal – that can be understood by all people, through all millennia? The mind races in the encounter with Helene Hortlund's figures. They pervade the room, in the air and on the floor in the hall that was once the exodus for the blast furnace's treasures – the pig iron and the slag.

Tools are sketched in white in the murky glow of the smelting house. Bodies – at times only skeletons – soar

towards us. A hand extends toward the interior of the smelting house. A scale weighs time's round rhythms of hours, days, years. An ornate flowerpot evokes thoughts of life-giving seed pods, wombs, a distant constellation. The motifs are new – and yet here are features that lead the thoughts to ancient tales, carved on rocks, painted in medieval church vaults or expressed in ceramic works unearthed by archaeologists. Humankind is but one – and we are all links in the same chain.

Helene Hortlund's sculptures are like drawings, almost sketches, of objects and phenomena, springing

from other eras and other worlds. The delicate pitchfork carries the farmer's hay and straw – then as now, in every corner of the world. The figure, standing on its own feet on the foundation of the smelting house, conveys both fragility and strength. Does it represent yet another Tolkienian being, something from the galaxies' science fiction, or perhaps a small lichen on a great adventure?

It addresses us, quietly, meditatively. The artist does not want to categorize her works, but invites the imagination to take hold. The lines in her drawings – even spatial drawings – are important.

The sculptures in Avesta are formed from steel wire wrapped with linen. In the old smelting house, they have a staggering graphical effect, where the empty airspace between them also speaks. The linen conjures thoughts of life outside the smelting house – of blue-flowered fields and women harvesting the flax, retting, threshing, scutching, heckling and finally spinning the linen thread and weaving the linen cloth.

Humbly, the black rods creep across the walls – as if they were steel bars, rolled in the ironworks' own wire mills. Perhaps they are glimpses into another existence,

says the artist. And the snare, hanging sinisterly in the corner, may actually be a dreamcatcher...

Dazzlingly red, a heart. Not the rosy romantic heart we are accustomed to seeing, but a heart in the shape of the human body organ. In the old ironworks, it becomes a tribute to the nucleus of iron production – the blast furnace.

Helene Hortlund was born in 1971 in Nacka and now works in Stockholm. She studied at the Pernby School of Painting, the Academy of Fine Arts in Prague, and at the Royal Institute of Art and Konstfack

in Stockholm. She has exhibited throughout Sweden and also works with process-oriented artistic projects and performances. Helene Hortlund is a visual artist, but has also been described as a patient explorer of the possibilities of textile materials. In Avesta Art, the framework is steel.

Francesco D’Incecco

Vid första ögonkastet ter sig gestalterna i martinverkshallens dunkel skrämmande. Vapen riktas mot oss som är på vår väg dit. Ska vi överhuvudtaget våga fortsätta? I luftrummet centrum snurrar ett ensamt gevär.

Medan steget hejdar sig, stegrar sig frågorna: Varför är beväpnade män satta bakom galler? Går de till attack – eller försöker de, litet uppgivet, försvara sig? Varför vänds plötsligt rädslan till vemod – ja, ömhet?

Francesco D’Inceccos installation har många bottnar. Hans magra gestalter förmår inte fylla upp vardagskläderna som de bär. Utmärglade – märkta av livets prövningar – sitter de här. Hela världens oro sveper förbi på näthinnan. Krigen, som i grund och botten gör båda sidor till förlorare. Gatuvåldet, där vi anar att både förövaren och den angripna i någon bemärkelse är offer. Marginaliseringen av dem som inte räcker till – de som saknar en familjs uppmuntran, saknar utbildning, saknar arbete, saknar självförtroende. Flykten, som ingen frivilligt väljer, men som för så många har blivit enda utväg till liv i säkerhet.

Är människorna instängda av oss – eller är gallren till för att skydda dem från oss? Höjer de vapnen för att vi först har ställt oss skjutklara?

Några av gestalterna är djupt försjunkna i sig själva – kanske för att fly undan brutal verklighet, kanske för att de saknar gemenskap och solidaritet.

– Vi vet inte om de är instängda – eller om det är vi som är det, säger konstnären. Avskildhet kan också vara självvald, för att försvara integritet och eget livsrum.

Francesco D’Incecco förstår att hans konstverk ger olika associationer. Beträktarens egna erfarenheter leder alltid tanken. Stympade och

funktionshindrade kroppar kommer ur alla krig. Den orange färgen är starkt förknippad med dem som avrättas av terrororganisationen Islamiska staten, IS.

Gaffeln är folkets vapen i många bonderevolutioner. Människan i däckets luftburna farkost visar verkligheten för hundratusentals flyktingar som söker fristad i vår världsdel. Den roterande automatkarbinen sätter oss alla under hot. Ingen går säker – någonstans. Ortsnamn och datum är brännmärkta av terror: Bryssel, Paris, 11:e september. Men hela 82 procent av alla döda i terrorangrepp finns i fem andra länder: Irak, Afghanistan, Pakistan, Nigeria och Syrien. Kroppsställningarna förmedlar attityden. Här och var gnistrar det till av svart humor: Mannen på däck tar en selfie. Personen på missilen kopplar av med en öl. Verken kan också skildra människans inre verklighet. Inom var och en av oss finns motstridiga tankar och känslor. Även om vi inte först vill tillstå det, har vi en hemvist på båda sidorna av gallret.

Francesco D’Inceccos verk rör därför vid det djupt mänskliga: Att vara eller inte vara – såsom vi förväntas vara, såsom det yttre talar eller såsom den inre kompassen pekar? Och vart är vi – var och en – och den samlade mänskligheten egentligen på väg?

Vid Avesta Arts premiär får konstverket ännu en dimension. Avsnitt med ord och musikaliska ljud ges ur föreställningen *Pour en finir avec le jugement du Dieu* (För att frigöra sig från Guds dom) av författaren Antonin Artaud (1896-1948), som såg dramat snarare som primitiv rit än scenisk teater.

Francesco D’Incecco är född 1977 i Pescara i Italien, utbildad vid Konstakademien i L’Aquila och har deltagit i utställningar på många håll i Europa.



At first glance, the figures in the gloom of Martin Hall seem a bit frightening. Weapons are pointed at us as we make our way towards the hall. Do we even dare to continue? In the centre of the airspace spins a solitary machine gun – an AK-47, the most manufactured weapon in the world, designed by Mikhail Kalashnikov and the standard weapon of the Warsaw Pact.

While we pause in our steps, the questions intensify: Why are there armed men sitting behind bars? Did they go on the attack – or are they trying, a bit resignedly, to defend themselves? Why is our fear suddenly transformed

to sadness – even tenderness?

There are countless depths and layers in Francesco D’Incecco’s installation. His gaunt figures cannot fill out the street clothes they are wearing. Emaciated – marked by the trials of life – they sit here. All the worries of the world pass before our eyes. War, which ultimately leaves both sides losers. Street violence, where we suspect that both the perpetrator and the assailed are in some sense victims. The marginalization of those who don’t measure up – those without the support of a family, with no education, no job, no self-confidence. The flight, which no one voluntarily

chooses, but which for so many has become the only way to a life in safety.

Have these people been locked away by us – or are the bars there to protect them from us? Are they raising their weapons because we were going to fire first?

Some of the figures are deeply engrossed in themselves – perhaps to escape their brutal reality, perhaps because they lack community and solidarity.

“We do not know if they are trapped, or if it is we who are trapped,” says the artist. “Detachment can also be self-imposed, to defend one’s own privacy and space.”

Francesco D’Incecco understands that his work provokes many associations. The viewer’s thoughts are always guided by their own experiences. Mutilated and disfigured bodies come out of all wars. The orange colour is a powerful reminder of the people executed by the terrorist organisation ISIS.

The pitchfork has been the weapon of the people in many peasant revolutions. The person riding in the inflatable tyre depicts the reality for hundreds of refugees seeking sanctuary in our corner of the world. The revolving automatic carbine puts us all under threat. No one is

safe – anywhere. Cities and dates are branded by terror: Brussels, Paris, 9/11. And yet a full 82 percent of all deaths from terrorist attacks occur in five other countries: Iraq, Afghanistan, Pakistan, Nigeria and Syria.

The postures convey the attitude. Here and there is the glint of dark comedy. The man on the tyre taking a selfie. The person on the missile relaxing with a beer.

The works may also depict humankind’s inner reality. The conflicting thoughts and feelings within each and every one of us. Even if we do not want to admit it at first, we reside on both sides of the bars.

This is why Francesco D’Incecco’s works move us to the depths of our core. To be or not to be – as we are expected to be, as others say we should be, or as our inner compass points? And where are we – each of us alone and humankind as a whole – actually headed?

At Avesta Art, Francesco D’Incecco’s works will premiere with an added dimension. Set to music, passages are read from *Pour en finir avec le jugement du Dieu* (To Have Done With the Judgement of God) by writer Antonin Artaud (1896-1948), who viewed drama as a primitive rite rather than a theatrical performance.

Håkan Lidbo, Tom Waldton

För första gången sedan Avesta gamla järnverk blev konsthall, slås nu dörren upp till den mäktiga blåsmaskinen från 1884. Med ljud och synkroniserad videomappingteknik ger konstnärerna Håkan Lidbo och Tom Waldton det gamla vidundret nytt liv.

Tom Waldton har översatt ritningarna till digitala tredimensionella modeller som – via videomapping – projiceras på blåsmaskinens olika delar. Håkan Lidbo har tolkat såväl blåsmaskinens puls och pust som konstruktörens sakliga beskrivningar i ett ljudverk, som ackompanjeras av fysiska vibrationer på åskådarplats.

Konstverket i samspel med den gamla blåsmaskinen blir något mer än en hommage till teknikens ständiga språng.

– Vi vill utveckla nya sätt att gestalta industrihistoria, säger Håkan Lidbo och Tom Waldton.

Nära i tanken finns anknytningen till vardagens rullande rutiner, förstås också till livsnödvändig andning – och till den mer bildliga andhämtningen som genererar energi och ger oss kraft att orka mer.

Verket har vuxit fram i växelverkan mellan industriminnet, ljudet och bilden. Den hörbara dimensionen lånar ljud från både musikens instrument och det verkligt industriella. Den rörliga bilden dansar – elegant koreograferad med själva blåsmaskinen som scen. Stämningsfull belysning ger en antydning om det som finns att utforska längre in i blåsverkskamrarna, bland annat fem fläktar som förmedlade luften till martinugnarna.

Med utgångspunkt från platsen – och Bolinders originalritningar – har de skapat ett verk som gränslöst rör sig mellan industrihistoria och samtidskonstens djärva uttryck.

När den första masugnen i Avesta järnverk invigdes 1874 var anläggningen i världsklass i modernitet. Stor skala, kvalificerad mekanik, rationellt tänkande. Runt omkring framsynt infrastruktur och logistik. En helt ny epok tog sin början – den storskaliga industrialismen. Parallellt moderniserades också jordbruket med nya redskap, förädlade grödor och större brukningsenheter, och landsbygden kunde släppa ifrån sig den arbetskraft som framväxande industri så väl behövde. Avesta blev modernt!

Utvecklingen stod inte still. Efter första masugnen följer en andra 1876 och en tredje 1915, alla 16,8 meter höga. I masugnen frigörs järnet ur malmen och skiljs från biprodukten slagg. Nu behöver det färskas – få sänkt kolhalt och därmed bli smidbart i valsverk, och i det nya järnverket tillämpas först lilla bessemermetoden.

Redan 1884 är den kostymen för liten, och två gigantiska bessemergrytor av Albert Bergströms modell införskaffas. Samtidigt planeras en martinugn med driftsstart 1886. Som följd fordras också ny blåsmaskin som effektivt kan förse alla ugnar med varmluft och därmed sänka energiåtgången och skynda på processerna. Blåsmaskinen skapas vid Bolinders Mekaniska verkstad i Stockholm och förses med en vattendriven turbin, ritad av professor CA Ångström. Det är den blåsmaskinen som nu gestaltas konstnärligt!



For the first time since Avesta's old ironworks became an art gallery, the doors to the old blower from 1884 are now being opened. With synchronized audio and video mapping, artists Håkan Lidbo and Tom Waldton breathe new life into the old monster.

Tom Waldton has translated the drawings into three-dimensional models that are projected with video mapping onto the various components of the blower. Håkan Lidbo has interpreted both the blower's pulse and puffing and the designer's factual descriptions in an audio piece accompanied by physical vibrations in the spectator seats.

The interplay of the artwork with the old blower becomes something more than homage to the constant leaps of technology.

"We want to develop new ways of depicting industrial history," say Håkan Lidbo and Tom Waldton.

The visitor is drawn to associations of everyday routines, and of course to vital breathing as well – but also to more figurative breathing, that which generates energy and gives us the strength to do more.

The work has evolved from the interaction between industrial memory, sound and image. The

audible dimension borrows sound from both musical instruments and actual industrial sounds. The moving images dance – elegantly choreographed with the blower itself as the stage. Subdued lighting provides a hint of what remains to be explored further in the blower, including five fans that once conveyed the air to the open-hearth fireplaces.

Taking its starting point from the site itself and from Bolinder's original drawings, the artists have created a work that seamlessly shifts between industrial history and the bold expression of contemporary art.

When Avesta Ironworks' first blast furnace was inaugurated in 1874, the plant was the height of modernity. Large-scale, advanced engineering, rational thinking. All revolving around forward-thinking infrastructure and logistics. An all new era was born – large-scale industrialization. At the same time, agriculture was modernized with new tools, cultivated crops and larger farm holdings, and rural areas were able to relinquish the workforce the emerging industries so badly needed. Avesta became modern!

The trend did not stop. After the first blast furnace, a

second followed in 1876 and a third in 1915 – all 16.8 metres high. In the blast furnace, iron was extracted from the ore and separated from its by-product, slag. It now needed to be refined – its carbon content reduced so that it could be processed in rolling mills. In the new ironworks, the first Bessemer process was applied on a small scale. By 1884, the suit didn't quite fit any more, and two gigantic Bessemer vessels of Albert Bergström's design were acquired. At the same time, an open-hearth fireplace was planned for start-up in 1886. This meant a new blower was needed, one that could

effectively supply all furnaces with hot air and thereby reduce energy consumption and speed up processing. The blower was constructed by Bolinders Mekaniska workshop in Stockholm and fitted with a water-powered turbine designed by Professor CA Ångström. It is this blower that has now been transformed into art.

Håkan Lidbo is well known to previous Avesta Art visitors. He participated in Avesta Art 2015 with the work *Whitewater*, which he created in collaboration with programmer Per-Olov Jernberg. *Whitewater* was a continuously fluctuating work that with graphic

Håkan Lidbo är välkänd för tidigare Avesta Art-besökare. I Avesta Art 2015 medverkade han med verket *Whitewater*, som han hade skapat tillsammans med programmeraren Per-Olov Jernberg. *Whitewater* var ett ständigt föränderligt verk som i grafiska vågrörelser och melodiska toner i realtid tolkade vattenströmmarna i Dalälven vid Torben Gruts vackra vattenkraftverk i Avesta. Även Håkan Lidbos interaktiva truminstallation *Big Beat* fanns på plats och lockade både barn och vuxna till samspel.

Håkan Lidbo är född 1965 i Malmö. Han är musikproducent och arbetar nu experimentellt mellan olika genrer och uttryckssätt. Han har givit ut 300 skivor över hela världen inom allt från pop till klassisk musik, startade

Sveriges Radios elektronikaprogram *Ström* och två gånger har hans musik deltagit i Melodifestivalen. I samarbete med rymdbasen Espace har han sänt specialkomponerad musik ut i rymden som ett visitkort från mänskligheten.

Tom Waldton är född 1986 i Stockholm, utbildad serietecknare och har studerat audiovisuell produktion vid Högskolan Dalarna. Han arbetar frilansande med konst, interaktiva installationer och scenografi och har gjort arbeten till bland andra Cirkus Cirkör, Dalhalla, Malmö Opera, Tekniska museet samt konsert- och teaterhus i Göteborg, Stockholm och New York.

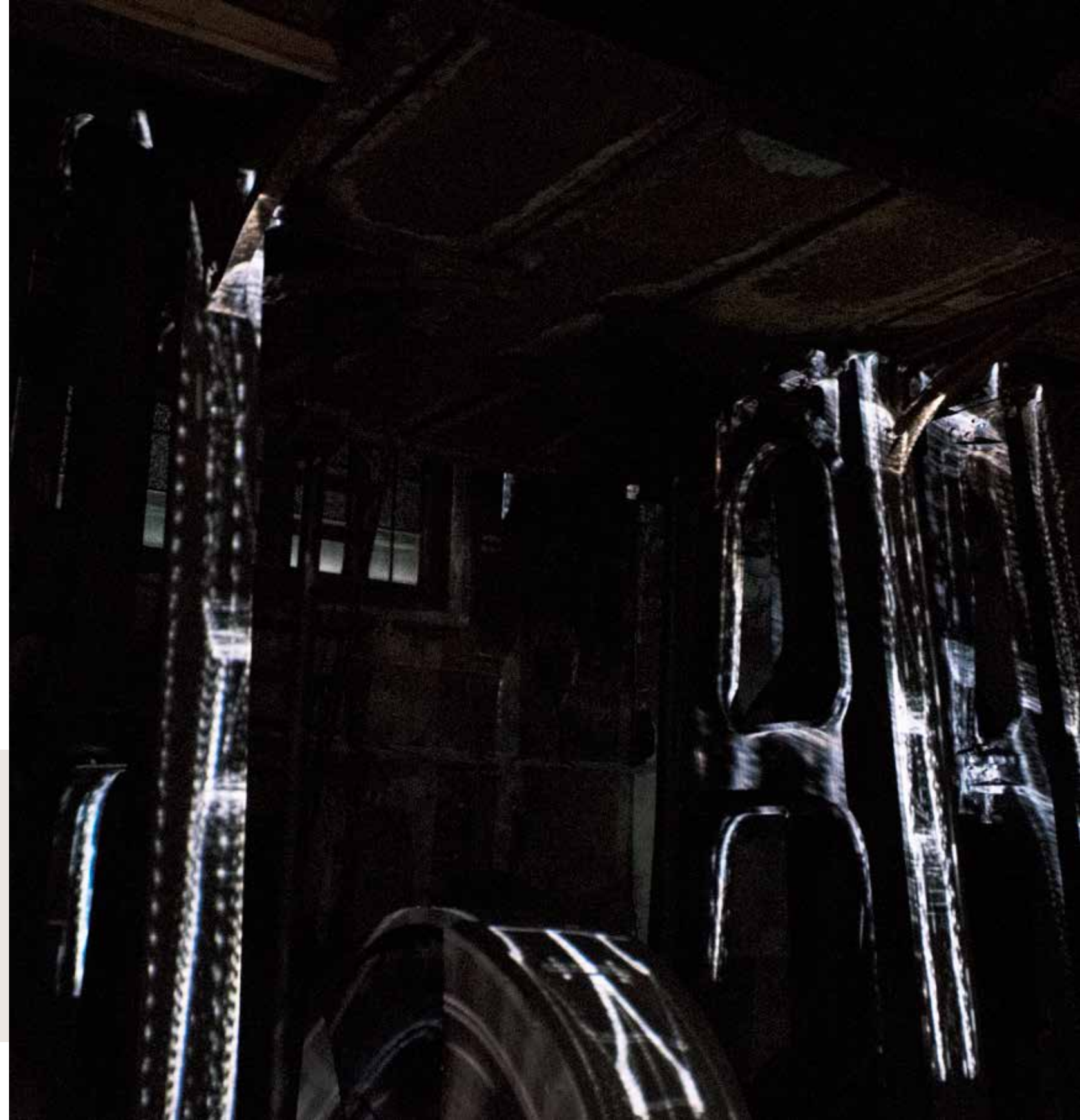
waves and melodious tones interpreted the flows of the Dalälven River at Torben Grut's beautiful hydropower plants in Avesta. Håkan Lidbo's interactive drum installation *Big Beat* was also in attendance, inspiring interaction from young and old alike.

Håkan Lidbo was born in 1965 in Malmö. He is a music producer and is now working experimentally with different genres, styles and expressions. He has released some 300 records worldwide covering everything from pop to classical music, started Radio Sweden's electronica programme *Ström* and his music has twice

competed in Melodifestivalen, the Swedish qualifier for the Eurovision Song Contest. In a collaboration with Espace Space Center, he has also sent specially composed music into space as a calling card from humankind.

Tom Waldton was born in 1986 in Stockholm. A trained comic-strip artist, he studied audiovisual production at Dalarna University. He works as a freelancer with art, interactive installations and set design and has worked for clients such as Cirkus Cirkör, Dalhalla, Malmö Opera, the Swedish National Museum

of Science and Technology and concert halls and theatres in Gothenburg, Stockholm and New York.



Sirous Namazi, Raha Rastifard

När samtidskonsten tar plats i det gamla järnverket sker möten mellan former och funktioner från vitt skilda tidsåldrar. Med Raha Rastifards och Sirous Namazis installation *Nahavand* blir gränsöverskridandet än mer mångbottnat. I ett taklöst gallerirum, där malm en gång lagrades, är siktlinjen nu horisonten i den region i västra Iran där Raha har sina rottrådar fästa.

Regionen Nahavand har anor långt bort i tiden och hade stor betydelse under det persiska rikets glansdagar redan 500 år f Kr. Då, under Akemenidernas epok, nådde Persien sin största utbredning – i väster inräknades nuvarande Turkiet och Egypten, i öster var floden Indus sista utpost. Nahavand var mer än en del av dåtidens stormakt – det var ett centrum för kultur med blomstrande poesi, filosofi, bildkonst och konsthantverk. Det var i en tid när det persiska riket bejakade mångkultur och kosmopolitiskt tänkande.

– Jag reste i Nahavand för att följa spåren efter min farmor och farfar, berättar Raha. Jag fotograferade landskapen och sände bilderna till Sirous, som tolkade bergens former i arkitektoniska modeller.

Som framsynta hus i Guggenheimmuseers anda, som futuristiska boningar i science fiction-värld, som smycken med snirklar lånade från persiska mönster och som ackompanjemang till vyerna från Nahavand strålar skulpturerna nu i Avesta Art. Stor konst i litet format.

– Arkitektur kan vara påstående, ja, en politisk akt, säger Sirous. Den

kan skapa mötesplatser som inkluderar och inte stänger ute. Öppna dialog mellan det offentliga och det privata. Arkitekturens skal kan rymma volymer som främjar människors möten och ger husen själ.

På modellerna har Raha för hand, på persiska, skrivit dagboksanteckningar. Vardagliga händelser, kultur och samhälle skildras med sirliga tecken som för oss – inte invigda i språket – blir till skön konst. Modellerna återkommer i foton, där form och funktion har utvecklats ytterligare. Rahas texter blir till ljusinsläpp som vackert silar solens strålar in i rummen. Nära i tanken finns det förklarade ljus som yttrandefrihet skapar förutsättningar för.

Modellerna i sig är utskrivna i tredimensionell skrivare i ett organiskt material.

Raha Rastifard är född 1974 i Iran. Hon är utbildad i konst vid universitetet i Teheran, i iransk litteratur och kultur, islamisk och europeisk konst vid universitet i Berlin och i konstnärligt projektarbete vid Konsthögskolan i Stockholm. Hon har ställt ut i Iran, Europa, USA och Indien och hon är nu bosatt och verksam i Stockholm.

Sirous Namazi är född 1970 i Kerman i Iran och kom som 14-åring till Sverige. Han är utbildad vid Konstskolan Forum och Konsthögskolan i Malmö, har tilldelats priser och ställt ut på många håll. 2007 representerade han Sverige vid den prestigefyllda konstbiennalen i Venedig.



When contemporary art is exhibited in the old ironworks, form and function from completely different times meet. With the installation from Raha Rastifard and Sirous Namazi, *Nahavand*, the crossover becomes even more multilayered. In a roofless gallery, where iron ore was once stored, the line of sight is now the horizon of the region in western Iran where Raha has her roots.

The Nahavand region has a history stretching far back in time, and was of particular importance during the peak of the Persian Empire around 500 BC. During

this period of the Achaemenid era, Persia reached its greatest territorial extent, encompassing present-day Turkey and Egypt in the west and ending at the Indus River in the east. Nahavand was more than just a part of the period's superpower, it was a thriving cultural centre for poetry, philosophy, visual arts and crafts. It was a time when the Persian Empire fostered multiculturalism and cosmopolitan thinking.

“I travelled in Nahavand to follow the tracks of my grandmother and grandfather,” says Raha. “I photographed the landscape and sent the images

to Sirous, who interpreted the mountains’ shapes in architectural models.”

Like visionary buildings in the spirit of the Guggenheim Museums, like futuristic dwellings in the world of science fiction, like jewellery with the scrolls and flourishes of Persian patterns, and as an accompaniment to the views from Nahavand, these sculptures now radiate beams of light from Avesta Art. Great art in a small format.

“Architecture can be a statement, a political act,” says Sirous. “It can create communities that include instead of

shutting out. It can open a dialogue between the public and private. Architecture’s shell can hold within it spaces that promote personal encounters and give the house a soul.”

On the models themselves, Raha has reproduced handwritten diary entries in Persian. Everyday events, culture and society are captured with graceful characters that – for those not steeped in the language – become fine art. The models return in the photos, where form and function have been further developed. Raha’s texts, cut out of the surfaces of the models, beautifully filter the sunlight that shines into the room.

An enlightenment, made possible through freedom of expression.

The models have been created on a 3D printer using an organic material.

Raha Rastifard was born in Tehran, Iran. She received a Bachelor of Fine Arts from the University of Tehran, master’s degrees in Iranian literature and culture and in Islamic and European art from the Free University of Berlin, and did postgraduate studies in artistic project work at the Royal Institute of Art in Stockholm. She has exhibited in Iran, Europe, the US

and India, and she now lives and works in Stockholm.

Sirous Namazi was born in 1970 in Kerman, Iran, and moved to Sweden when he was 14 years old. He received his education at the Forum Art School in Malmö and the Malmö Art Academy, and has displayed his award-winning work in several exhibitions. In 2007, he represented Sweden at the prestigious Venice Biennale International Art Exhibition.



Sirous Namazi

Inramad av svärtan i martinverkshallen reser sig fragment av ett hem. En dörr, ett fönster med persienn, ett handfat, en förstugetrapp. Sex stolar i travé – en stol för varje familjemedlem. Ett filmiskt verk fyller på tomrummen mellan inredningsdetaljerna som markerar bostaden.

Sirous Namazi tar oss med till minnena av det hem som en gång var hans, i Iran. Han var bara åtta år när vandaler slog hela bostaden i spillror. Familjen måste fly från hem och land. Kvar finns lyckliga hågkomster från fridfulla dagar och smärtan över ett ofrivilligt uppbrott. Kvar finns också fyra fotografier som grannar tog av förödelsten.

– Vilka bilder har ni kvar på nathinnan, frågade jag mina föräldrar och syskon. Var och en har sin minnesbild. Vi har fäst oss vid olika detaljer. Ibland minns vi olika om samma sak. Utifrån familjens berättelser har jag återskapat vårt hem – ritat och format tredimensionellt. Till och med handfatet är utskrivet i tredimensionell printer.

Installationen blir familjens kollektiva minne av det som en gång var. Ett år, då flyktingströmmarna på jorden är de största sedan andra världskriget, blir konstverket också en åminnelse av hundra tusentals andra hem som andra medmänniskor hals över huvud har fått lämna. För Sirous familj var flyktskålet tro. Religion och politik är ofta anledning som tvingar människor att fly för sin värdighet och sina liv. Andra utsätts

för förtryck, terror och dödshot för sin etnicitet, sexualitet eller annat.

I Avesta Arts eget närområde tvingades 1200 barn och vuxna bort från sina hem av den stora skogsbranden 2014. Med några få äodelar i en kasse, lämnade de var och en sina boplatser, utan att veta om de någonsin skulle kunna återse bostadshuset och andra byggnader. Att nejden aldrig mer skulle bli sig lik, visste de säkert. Om nya träd kan slå rot, blir skogen för alltid jämnårig.

Sirous Namazi visar också ett annat verk med människors boningar i fokus. I en gallerliknande, genomskiktlig konstruktion träder bostäder fram. Gång på gång repeteras de: Två fönster, en dörr och till ytan ett minimum för vad en människa ska behöva leva på. Sirous har samrått med en arkitekt för att få rätt proportioner. Verket är skapat i stål och lackerat med färg som annars används industriellt. Här ges associationer till likformighetens bostadsbyggande i det svenska miljonprogrammet på 1960-talet. Här väcks frågan: Vad gör huset till ett hem? Här utmanas dagens svåra bostadssituation, där många unga och många nyanlända saknar en boplatz. Vilka initiativ och vilket byggande behövs för att ge alla en värdig vardag?

Sirous Namazi medverkar i Avesta Art med ett tredje verk, som är skapat tillsammans med Raha Rastifard. Se sid 28 - 31.



Fragments of a home rise up out of the blackness of Avesta Art's Martin Hall. A door, a window with blinds, a sink, front steps. Six chairs piled up – one chair for each member of the family. A filmic display fills in the empty spaces between the furnishings that outline the house.

Sirous Namazi brings us along on a journey into the memories of the home he once had in Iran. He was just eight years old when vandals reduced his house to rubble. His family had to flee from their home and country. What remains are memories of happy, peaceful days and the pain of a forced departure. What also remains are four

photographs that neighbours took of the destruction.

“What images do you still carry with you?” I asked my parents and siblings. Each person has their own memories. We focus on different details. Sometimes we remember the same thing differently. Based on my family's stories I have recreated our home – designed and built in three dimensions. Even the sink was printed on a 3D printer.”

The installation is the family's collective memory of that which once was.

In a year when the flood of refugees around the world is the largest since World War II, this artwork is also a memory

of hundreds of thousands of other homes that other people were suddenly forced to leave. In Sirous' case, his family had to leave because of their faith. Religion and politics are often the justification for forcing people to flee for their dignity and lives. Others are oppressed, terrorized and have their lives threatened because of their ethnicity, sexuality or something else.

Nearby Avesta Art, a large forest fire in 2014 forced 1,200 children and adults away from their homes. With just a few possessions in a bag, they all left their homes, without knowing whether they would ever again see their houses or

other buildings in their community. They knew for certain that their neighbourhood would never be the same again. Even if new trees are able to take root, the trees of the once-ancient forest would forever be the same age.

Sirous Namazi is also exhibiting another work that focuses on how people live. Buildings arise from a grid-like, see-through construction. They are repeated again and again: two windows, a door and a space that supports the bare minimum of what a human needs to survive. Sirous consulted an architect to get the right proportions. The work is created in steel and coated with a paint that is otherwise

used for industrial purposes. It brings up associations of the uniformity of the housing projects built in Sweden in the 1960s. And raises the question: what makes a house a home? The work confronts today's difficult housing situation, where many young and newly arrived people cannot find a place to live. What initiatives and building projects are needed in order to give everyone a dignified life?

Sirous Namazi also has a third work at Avesta Art, which he created together with Raha Rastifard. See pages 28 - 31 for more information.

Jakub Nepraš

I det gamla järnverkets svartaste sal öppnar sig en ny värld. Grönskande, bördig, med rik färgprakt, rusar en okänd organism fram genom ödslig rymd. Kanske en bevingad himlakropp – så välkommen i vår galax, där Jorden tidigare har trotsats vara den enda gröna planeten.

Myllrande liv bildar mönster i brusande banor som ser ut att ge – eller ta – energi. Fåglar flyger. Människor tar skutt. Magman i det inre glöder. Det är lätt att ryckas med. Vid närmare anblick väcks frågan om vi reser ut i världsalltet eller in i mikrokosmos – och om allt verkligen är idylliskt på den paradisiska uppenbarelsen. Är det glädje eller pressen från en grottekyrn som får människor att slå volter i luften? Är det snillrik ingenjörskonst eller makabra dödsmaskiner som anas under ytan? Hur är det ställt med samspelet mellan människa och natur? Sett på annat sätt, blir organismen ett öga som obehagligt, nästan hotfullt, iakttar våra förehavanden.

Jakub Nepraš konstverk *Liana* relaterar till både uppbyggnaden av samhällen och naturens ordning. Verket är ett i en lång rad av gestaltningar, där konstnären väcker frågor om vem människan är, hur hon ser på sig själv, relaterar till andra, skapar och finner sig i strukturer för samhälle och samlevnad. Han kallar sina verk videoskulpturer och visar dem både ute i gatumiljöer och i klassiska konsthallar. Kraftfältet mellan kaos och ordnad struktur är närvarande.

Verket *Transmitter* skulle kunna vara den farkost som människan färdas i mellan stjärnor och vintergator. Jakub Nepraš för våra tankar både till evigheten och till högst påtaglig kommunikation i dagens verklighet.

– Vi vet inte om vi omger oss av en oändlighet eller om det är i tomhet som våra liv slutar. Kanske är tillvaron byggd av samlade minnen och

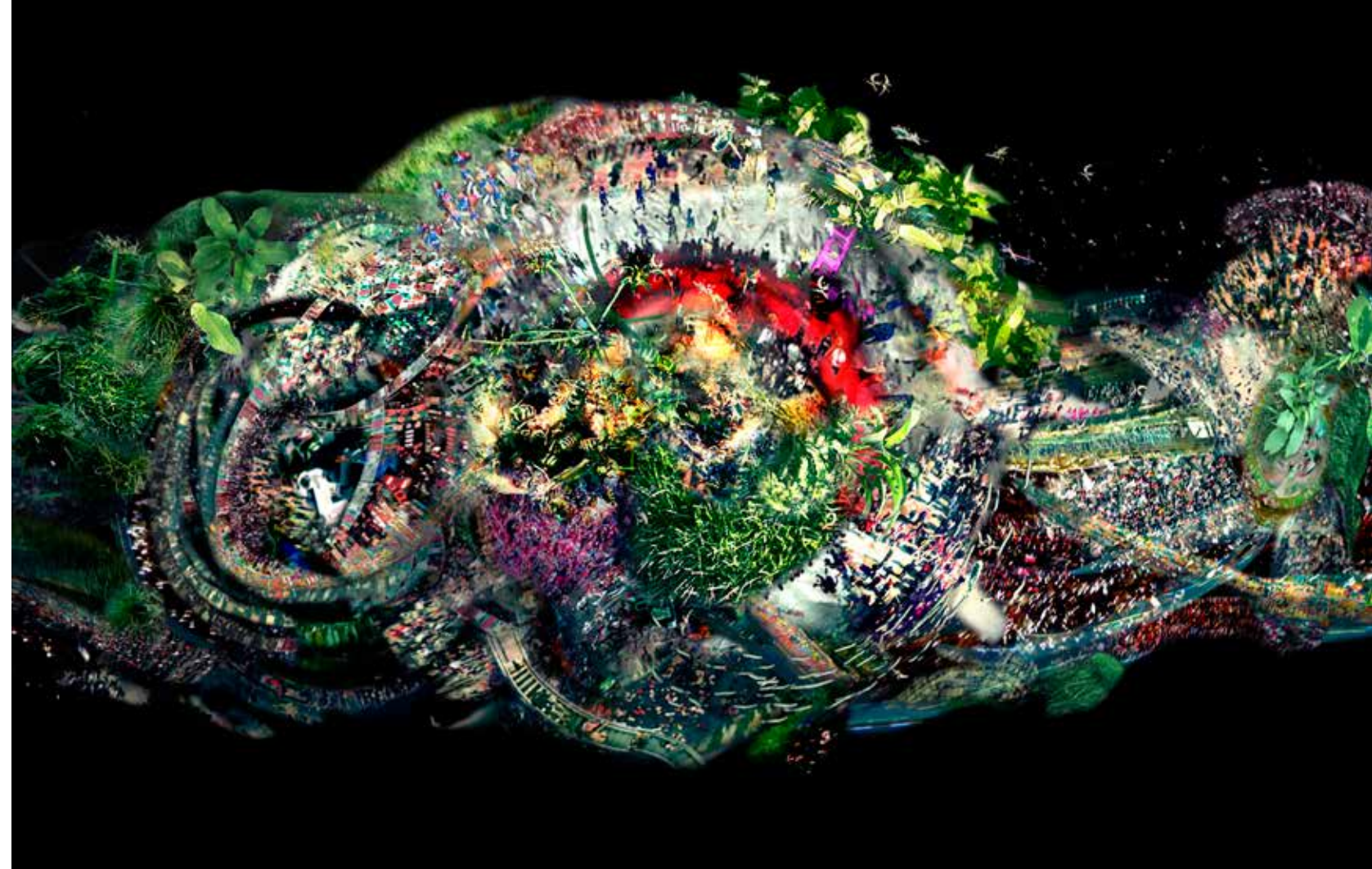
människans liv en självklar del av den helheten. Kanske behöver vi inte mäta och ha exakta bevis för allt. Kanske är det nog att önska, tro och sträva efter att förstå – och öppna oss för intuition och det faktum att vi alla är delaktiga i mänsklighetens samlade erfarenheter.

Till vardags basunerar de flesta av oss ut berättelser och bilder via kanaler som når hela världen, inte minst via sociala media. Jakub Nepraš påpekar att dessa signaler är mätbara långt utanför stratosfären – att de absorberas i rymden som omvandlar dem till ljud. Ingen kan i efterhand dechiffrera bullret från våra meddelanden. Ändå kommer fragment av dem att kvarstå, för alltid.

Själv säger konstnären att *Transmitter* främst handlar om vatten – och att minnen från människors tankar och liv i alla civilisationer är sparade i det vatten som ständigt cirkulerar. När haven behåller och bearbetar information som strömmar från våra hem och städer, är inte också de bärare av distribuerade minnen – såsom universum och internet, funderar konstnären.

Jakub Nepraš *Transmitter* är också en satellit som kan förmedla – eller radera – våra budskap. Kärnan i sändaren är som en blomma, ett rop eller en urladdning som för till en annan existentiell nivå. Andra delar är byggda av trä och leder tanken till en pråm som makligt flyttas av årtag. En grupp människor är så sammansvetsade att de inte släpper ombord vem som helst, och bryggorna är smala och svåra att ta sig över. Med ens blir också frågorna om dagens flyktingströmmar närvarande.

Jakub Nepraš är född 1981 i Prag. Han är utbildad vid Konstakademien i Prag och ställer ut sin konst över hela Europa.



Jakub Nepraš, *Liana*, 2007, videocollage with sound, projection on plexiglass or wall, variable dimensions, 1 min. 30 sec. loop.

In the darkest hall of the old ironworks, a new world emerges. Lush, fertile, rich in colourful splendour, an unknown organism rushes forth through the desolate space. Perhaps a winged celestial body – so welcome in our galaxy, where Earth was previously believed to be the only green planet.

Swarming, thriving life creates patterns in rushing lanes that give – or take – energy. Birds fly. People leap. Magma glows from within. It's easy to get carried away. On closer scrutiny, we are faced with the question of whether we are travelling out into the universe or into a microcosmos –

and if everything really is as idyllic as this paradisaical vision. Is it joy or a catapult from a treadmill that is making people turn somersaults in the air? Is it ingenious engineering or macabre killing machines that we see hints of under the surface? How is this connected to the interplay between man and nature? Or could it be that the organism is an eye that is uncomfortably, almost threateningly, observing everything we do?

In *Liana*, Jakub Nepraš explores both the structure of society and the laws of nature. The work is one in a long line of creations in which the artist raises questions

about who we are, how we see ourselves, relate to others, create and find ourselves in the structures of society and coexistence. He calls his works video sculptures and exhibits them in both street environments and in classical art galleries. The forcefield between chaos and ordered structure is palpable.

The work *Transmitter* could be the vessel in which mankind travels between stars and galaxies. Jakub Nepraš carries our thoughts to eternity and to the most tangible communication in today's reality.

“We don't know if we are surrounded by an infinitude

or if it is in emptiness that our lives end. Perhaps our existence is built of collective memories and human life is a natural part of the whole. Maybe we don't need to measure and have exact proof for everything. Maybe it is enough to wish, believe and strive to understand – and open ourselves to intuition and the fact that we are all part of the collective human experience.”

Every day, most of us broadcast stories and images through channels that reach the entire world, not least via social media. Jakub Nepraš points out that these signals are measurable far beyond the stratosphere – that they

are absorbed in space, which transforms them into sound. No one can retrospectively decipher the noise from our messages. Yet fragments of them still remain, forever.

Water is the primary focus of *Transmitter*, says the artist, along with the thoughts and lives of all civilizations that are stored in the continuously circulating water. “When the ocean retains and processes the information streaming from our homes and cities, it also becomes the carrier of memory – just like the universe and the Internet.”

Jakub Nepraš' *Transmitter* is also a satellite that can convey – or erase – our messages. The core of the

transmitter is like a flower, a cry or an explosion leading to another existential level. Other parts are constructed of wood, reminiscent of a barge leisurely rowed along by strokes of the oars. A group of people are so fused together that they won't grant passage to just anyone, and the bridges are narrow and difficult to cross. Suddenly, questions surrounding the current stream of refugees also spring to the surface.

Jakub Nepraš was born in 1981 in Prague. He studied at Academy of Fine Arts in Prague, and now exhibits throughout Europe.

Karen Oetling, Erik Ravelo

Redan på långt håll förnims deras närvaro. Fem starka, vackra, värdiga kvinnor blickar allvarsamt på oss. De är porträtterade i stort format, i det gamla järnverkets allra största rum, valsverkshallen.

Skönheten tar nästan andan ur besökaren. I kvinnornas ögon syns stråk av sorg som de bär inom sig – sorgen över medsystrar som genom mäns attacker med syra har fått sina ansikten och liv fördärvade.

– Vi vill visa att syra kan skapa skönhet, istället för att förstöra den.

Konstnärerna Karen Oetlings och Erik Ravelos programförklaring är entydig. Porträtten är skapade på tunna järnplåtar, där syrabehandling var avgörande för gestaltningen.

Tusentals kvinnor har de senaste åren blivit offer för fasansfulla syraattacker. Frätande syra kastas i ansiktet. Smärtan är ohygglig. Hud och ögon föröds, ofta med blindhet och talsvårigheter som följd. För alltid är utseendet förändrat. Brutaliteten är enorm. Ibland kastas syran också i kvinnans underliv.

Syraattacker sker i en rad olika länder, i olika världsdelar. Kvinnor i Bangladesh, Indien, Pakistan, Iran och Colombia är värst drabbade, men också i Sverige sker attacker.

Bakom brotten ligger i regel mäns krav på makt över kvinnan. Orsaker kan vara att kvinnan har nekat giftermål, avböjt en sexuell invit eller inte kan betala hemgift. Också kvinnor kan vara förövare.

Konsekvensen för den utsatta kvinnan blir livslång – både fysiskt och psykiskt. ”Mitt liv förändrades fullständigt. Från att ha varit en

framgångsrik kvinna i karriären, är jag nu en socialt utstött figur som varken har några resurser eller någon egen familj”, berättar en indisk kvinna i en tidningsartikel.

Syra är ett lättillgängligt vapen som för en liten slant kan inhandlas överallt. Attackerna utförs nästan alltid av någon som lever nära kvinnan.

I Sverige finns också främlingsfientlighet bakom syraattacker som här har drabbat även romska män. Verket *Facing* går förstås att översätta hit. Det handlar om alla människors lika värde och rättigheter.

Karen Oetling är född 1990 i Guadalajara i Mexico och har universitetsutbildning i design därifrån. Hon arbetar **som frilansande designer och konstnär i olika projekt med måleri, fotografi och illustrationer.**

– Jag tycker om att experimentera och förnya, och jag arbetar gärna i en miljö där konsten inspirerar till dialog som kan peka ut lösningar, säger hon.

Erik Ravelo är född 1978 i Havanna i Kuba och utbildade sig där vid Academia Nacional de Bellas Artes San Alejandro. Han lämnade landet för att kunna arbeta som fri konstnär. Han var först verksam i Argentina, nu i Italien, med utställningar världen över. Erik Ravelo är passionerat intresserad av att teckna, måla och skulptera – helst av allt förenar han olika uttryckssätt.

– Jag tror inte på gränser, säger han. Världen tillhör var och en av oss. Jag är född på ön Kuba, men främst av allt på planeten Jorden.

– Det är mänskligt att tänka på det som skiljer oss människor från varandra: Språk, kultur, platser, värderingar och traditioner. Jag kallar det



Even from a distance, their presence is felt. Five strong, beautiful, dignified women gaze earnestly at us. They are portrayed on a grand scale, in the old ironworks’ largest room, the rolling mill hall.

Their beauty takes your breath away. In the women’s eyes are visible lines of the sorrow they carry within – the mourning for fellow sisters whose attacks by men with acid have marred their faces and their lives.

“We want to show that acid can create beauty, instead of destroying it.”

Artists Karen Oetling’s and Erik Ravelo’s mission

statement is clear. The portraits were created by throwing acid at thin sheets of iron. The acid rusts the metal but reveals a portrait of beauty and courage.

Thousands of women in recent years have been the victims of horrific acid attacks. Corrosive acid thrown at their faces, sometimes their genitals. Excruciating pain. Skin and eyes devastated, often resulting in blindness and speech difficulties. Their appearance forever changed. The sheer brutality of it is chilling.

Acid attacks are committed in a number of countries, all over the world. Women in Bangladesh, India, Pakistan,

Iran and Colombia are the most vulnerable, but even in Sweden there are attacks.

Men’s demands for power over women are most often behind the crimes. Reasons can be that the woman has declined a marriage proposal, refused a sexual advance or cannot pay a dowry. Women can also be perpetrators.

The consequences for the victimized women are lifelong – both physically and mentally. “My life was turned upside down. From having been a successful career woman, I am now a social outcast with neither means nor

family,” says an Indian woman in a newspaper article.

Acid is a readily available weapon that can be bought anywhere for pennies. The attacks are nearly always carried out by someone close to the woman.

In Sweden, acid attacks have also been committed out of xenophobia, with Romany men among the victims. The work *Facing* can of course also be translated here. It is about human equality and human rights for all people.

Karen Oetling was born in 1990 in Guadalajara, Mexico, where she studied design at ITESO. She works in

FABRICA’s Social Campaign area as well as with various personal projects involving painting, photography and illustrations.

“I like to experiment and innovate, and I enjoy working in environments where art focuses on social issues and hopefully inspires dialogues that can point to solutions,” she says.

Erik Ravelo was born in 1978 in Havana, Cuba and studied there at Academia Nacional de Bellas Artes San Alejandro. He left the country so that he could work as a free artist. He was first active in Argentina, now in

Italy, and exhibits across the globe. Erik Ravelo has a passionate interest in drawing, painting and sculpting – most of all he unites different forms of expression.

“I don’t believe in borders,” he says. “The world belongs to each and every one of us. I was born in Cuba, but above all, on planet Earth.”

“It is humanly natural to think of things and forces that separate us from each other. Language, culture, places, values and tradition. They all create a separation which we call differences or diversity. I want to dissolve differences – show that in the intersection between the



mångfald och vill lösa upp skillnader – visa att i skärningspunkten mellan de olika, skapas en ny, delad plats. Här uppstår nya färger, nya ögonblick, nya känslor som kan binda mänskligheten samman.

Erik Ravelo har gjort uppmärksammade och prisbelönte verk som *Unhate* (Icke hata) med foton när världsledare kysser varandra. I Tripoli står hans stora skulptur *Unhate Dove* (Den icke-hatande duvan) som är formad av 22000 förbrukade kulpatroner, använda i krig över hela jorden. Duvan avtäcktes 2011 när det libyska folket för första gången på 42 år kunde fira sin självständighetsdag. På hans Facebooksida finns den otroligt starka bilden av en bar liten pojke korsfäst på ryggen av en katolsk präst.

Karen Oetling och Erik Ravelo medverkade i Open Art i Örebro i fjol.

differences a new, shared place is created. Here arises new colours, new moments, new feelings that can bind humanity as one.”

Erik Ravelo has created acclaimed and award-winning works such as *Unhate* depicting photos of world leaders kissing each other. His large sculpture *Unhate Dove* was created from 22,000 spent rifle cartridges used in wars around the world. *Unhate Dove* was unveiled in 2011 in Tripoli as the Libyan people celebrated their independence day for the first time in 42 years. On Erik’s Facebook page is an incredibly powerful image of an unclothed little boy crucified on the back of a Catholic priest, part of his *Los Intocables* (*The Untouchables*) series depicting crimes against children.

Karen Oetling and Erik Ravelo participated in Open Art in Örebro last year.



OLEK

Maska efter maska växer OLEKs konstverk fram i virkning som både tydliggör och döljer objekt. På den globala konstkartan kallas hon virkdrottningen. Ingen har som hon tagit tillvara konsthantverket virkning i gestaltandet av livets stora frågor.

– Virkningen blir en metafor för strukturerna i familj, samhälle och värld. Inget sammanhang är starkare än sin svagaste tråd. Brister en maska i verket, kan allt repas upp och gå om intet, säger konstnären.

OLEK arbetar alltid med utgångspunkt från den plats där konstverket ska visas. I Avesta har hon besökt visentparken och fäst sig vid det enkla bondehemmanet på Stubbsveden. Här finns i kök och kammare det mest nödvändiga för vardagens liv, och samtidigt spåren av en kvinnas omsorg för hemtrevnad: Gardiner, blommor, en virkad lampskärm.

När OLEK till Avesta Art ville återskapa den gamla bondstugan, anslöt kvinnor från Avesta i en virkverkstad som under flera veckor gav liv och färgglädje åt järnverkets rosthus. Kvinnorna var nyanlända från Syrien och Ukraina – lyckliga över att bli delaktiga i OLEKs konstnärliga skapande, märkta av faktum att de själva har tvingats lämna sina hem och länder på grund av krig och politisk oro.

– Vad är ett hem, undrar konstnären och söker själv svar djupare än i föremål: Stämningar, känslor, minnen, några få tillhörigheter av alldeles speciell betydelse.

– Min konst undersöker det som är och det som sker i vår tillvaro. Jag vill tillföra färg, energi och överraskningar som får människor att haka till, att lyfta blicken och tänka själva. Installationen i Avesta visar ett hem, där

någonting har hänt. En attack – en explosion – har skapat förödelse i det ombonade.

– De syriska kvinnorna visade mig foton och filmer från sina ödelagda hem och städer. Självklart vill de återvända, men nu är det inte möjligt. Deras verklighet bekräftar att ingen av oss kan ta någonting för givet. Terror, krig, jordbävning eller andra naturkatastrofer kan tvinga oss på flykt. Sjukdom och nära anhörigas död kan för alltid förändra våra livsbetingelser. Utmaningarna är universella.

Virkningen ger en särskild dimension till OLEKs konstnärliga arbete. Tekniken är gammal, känd över hela jorden och i huvudsak utövad av kvinnor. Med en liten krok fogas garnögla till garnögla i verk som växer till värmande filter, tröjor och vantar, till vackra spetsar, kragar, roliga dekorationer och mycket, mycket annat. Valet att virka blir i sig en upprättelse för kvinnors vardagliga och ofta undanskymda arbete. Något djärvt och oförutsägbart finns också i gränsöverskridandet mellan den folkliga virkningen och professionellt konstnärskap.

OLEK är artistnamn för Agata Oleksiak. Hon är född 1978 i Polen, utbildad vid Adam Mickiewicz University i Poznan, och sedan många år bosatt i New York. Hon har gjort konstverk och genomfört workshops runt om på jorden. OLEK är varmt engagerad för kvinnors rättigheter, yttrandefrihet och människors lika värde.



POLSKA
INSTITUTET
STOCKHOLM



Loop by loop, OLEK's art emerges in crochet that both reveals and conceals. On the global art scene, she is known as the Crochet Queen. No one before has ever used the art of crochet to interpret life's big questions in the way that OLEK does.

“Crochet becomes a metaphor for the structures of the family, society and the world. No system is stronger than its weakest thread. If there is one bad loop in the work, everything can unravel and come to nothing,” says the artist.

OLEK always bases her works on the place in which

the installation will be shown. On her first visit to Avesta, she became fixated on the simple peasant homestead, Stubbsveden, at Avesta Bison Park. Here, in kitchen and quarters, are the simple essentials of everyday life, along with traces of a woman's homemaking touch. Curtains, flowers, a crocheted lampshade.

When OLEK wanted to recreate the old farming cottage for Avesta Art, women from Avesta joined up in a crochet workshop that brought life and colour to the ironworks' roasting house. The women were newly arrived from Syria and Ukraine – happy to participate

in OLEK's artistic creation, scarred by the fact that they themselves had been forced to leave their homes and countries due to war and political unrest.

“What is a home?” wonders the artist and searches for answers deeper than in mere objects. Moods, feelings, memories, a few belongings of very special significance.

“My art explores what is and what happens in our lives. I want to bring colour, energy and surprises that make people flinch, open their eyes and think for themselves. The installation in Avesta depicts a home in which something has happened. An attack – an

explosion – has wreaked havoc in the cosy shelter.”

“The Syrian women showed me photos and videos from their ravaged homes and cities. Of course they want to go back, but it is not possible now. Their reality confirms that none of us can take anything for granted. Terror, war, earthquakes or other natural disasters may force us to flee. Illness and deaths of close relatives can forever change our lives and living conditions. The challenges are universal.”

Crochet brings a special dimension to OLEK's art. The technique is old, known throughout the world

and practised mainly by women. With a little hook, loops of yarn are joined with loops of yarn in a work that grows into warming blankets, sweaters and gloves, into beautiful lace, collars, fun decorations and much, much more. The decision to crochet becomes in itself a vindication of women's daily – often overlooked – work. There is also something bold and unpredictable in transgressing the border between the traditional folk craft of crocheting and professional artistry.

OLEK is the artist name for Agata Oleksiak. She was born in 1978 in Poland, studied at Adam Mickiewicz

University in Poznan and is a long-time resident of New York. She has exhibited and conducted workshops across the globe. OLEK is actively engaged in women's rights, freedom of expression and human equality.

Helene Schmitz

“Taket hade rasat in på flera ställen och det snöade på de kvarglömda mattorna som i likhet med andra textilier redan hade börjat mögla men speglarna sprack inte trots hettan och allt vattnet tillsammans med sotet hade runnit nedför väggarna var som en förklädnad”

Stockholm, januari 1996

Helene Schmitz för oss in i en stilig Stockholmsvåning från förra sekelskiftet. En plötslig eld tände allt som kom i dess väg – förtärde, ödelade, förvandlade. Elden skalade bort och skalade fram. De vackra rummen träder fram i ny skepnad. Öppningen mot himlen släpper in nytt ljus. Väggarna är melodiskt melerade. Mitt i förödelsen finns skönhet. Det är som om våningen ruvar på en hemlighet, i vila i väntan på ett nytt kapitel.

– Det finns något skört i allt, säger konstnären. En balansgång mellan det vardagliga eller vackra och det som brutalt bryter in, ofta helt oförutsett.

– Vi människor lever i en illusion av att ha kontroll. Kontroll på naturen, på elementen, på våra kroppar. I själva verket är vi delar av naturen, och det vi tror oss äga är bara till låns.

Helene Schmitz intresserar sig för de enorma krafter som omformar, omvandlar och omstöper ting och tillvaro.

Verket i Avesta Art, *Livingrooms*, är hennes fotografier efter en omfattande

brand i det egna barndomshemmet. Tre veckor efter branden återvände hon för att dokumentera det som återstod av våningen, och hon fann att platsen både var förvandlad och under förvandling.

– Med kamerans hjälp kunde jag gestalta ett skeende där branden hade utplånat en existerande struktur. Ur det kaos som branden orsakat uppenbarade sig nya rum. Bortom mänsklig kontroll tog ett mikrokosmos av mögel över stoppningen på en rokokostol och snö föll på parkettgolven.

– Filmkonsten har varit min viktigaste inspirationskälla och jag upplevde de brandhärjade rummen som bärare av referenser till filmer, dokumentära fotografier och verkliga händelser. Det var inte den privata dimensionen av händelsen som intresserade mig, snarare de lager av minnen jag tyckte rummen var bärare av. De brända böckerna och de röda sidengardinerna var del av den scenografi som en gång var mitt hem.

– Hemmet är vårt första, privata kosmos och kanske den första strukturen vi dväls i. För ett barn blir hemmet en förvaringsplats för minnen i vilken tid och dagdrömmar manifesterar sig. När denna struktur raseras, försvinner inte bara de fysiska egenskaperna utan även den metafysiska dimensionen den är bärare av.

Helene Schmitz är född 1960 i Stockholm och utbildad i film och konst vid universitet i Stockholm och New York, vid Konstfack och Konsthögskolan i Stockholm. Hon har ställt ut runt om i Europa, USA och i Japan.

“The roof had collapsed in several places and it was snowing on the forgotten rugs that, like the other textiles, had already begun to mould. But the mirrors hadn’t broken despite the heat and all the water that had run down the walls with the soot was like a disguise.”

Stockholm, January 1996

Helene Schmitz brings us into an elegant Stockholm apartment from the turn of the century. A sudden fire had ignited everything in its path – consuming, devastating, transforming. The fire peeled away and uncovered. Beautiful rooms emerge in a new guise. The opening towards the sky lets in new light. The walls are melodically mottled. In the midst of the devastation is beauty. It is as if the dwelling is guarding a secret, lying in wait for a new chapter.

“There is something fragile in everything,” says the artist. “A balancing act between the everyday or the beautiful and the savage that breaks its way in, often

completely unforeseen. The flower withers and dies. Young people gathered at a concert in Paris are shot to death. Everything is only for a short time.”

“We humans live in the illusion that we have control. Control over nature, over the elements, over our bodies. Yet in fact, we are part of nature and what we think we possess is only on loan.”

Helene Schmitz is fascinated by the enormous forces that recast, reshape and transform objects and existence.

Her work at Avesta Art, *Livingrooms*, revolves around photographs she took after an extensive fire in

her childhood home. Three weeks after the fire, she returned to document what remained of the dwelling and discovered that the flat was both transformed and under transformation.

“With the help of my camera, I was able to depict a course of events in which the fire had obliterated an existing structure. Out of the chaos caused by the fire appeared new rooms. Beyond human control, a microcosmos of mould took over the padding in a rococo chair and snow fell on the parquet floors.”

“Cinematography has been my main source of

inspiration and I experienced the fire-ravaged rooms as bearers of references to films, documentary photographs and real-life events. It was not the private dimension of the event that interested me, but rather the layers of memories I felt the rooms carried. The burned books and the red silk drapes were part of the set design that was once my home.”

“The home is our first private cosmos and maybe even the first structure we take a breath in. For a child, the home is the storage place for the memories in which time and daydreams manifest themselves. When this structure is destroyed, not only the physical properties are lost, but

also the metaphysical dimension the home encapsulates.”

Helene Schmitz was born in 1960 in Stockholm and studied film and art at Konstfack University of Arts, Crafts and Design, the Royal Institute of Art in Stockholm, and at NYU in New York. She has exhibited throughout Europe, the US and Japan.

Samarbetet med Högskolan Dalarna

Collaboration with Dalarna University

I samspelet i Dalarna utvecklas nu samverkan mellan Avesta Art och Högskolan Dalarna. Sommaren 2016 presenterar Verket konstillationer av två studenter från Högskolan Dalarna. Det är verk av Ola Sandberg och Emi Stahl, från utbildningarna i ljud- och musikproduktion respektive audiovisuell produktion. Högskolan Dalarnas treåriga program i ljud-, musik- respektive audiovisuell produktion erbjuder studenterna fördjupning i både ljudets och bildens dimensioner vid presentationer och i konst och kommunikation.

Ola Sandbergs ljudinstallation *H#* möter oss i det rum där tystnad ofta råder – i hissen. Verket utmanar vårt sätt att vara, när vi hamnar i en hiss tillsammans med människor som vi inte känner. Kompositionen är uppbyggd kring en bordun – en oförändrad låg ton som bär en melodi. Bordunen blir som positionen i hissen – ett stillastående med betydelse för rörligt. På bordunen dansar vindklockor från en marknad i Tokyo, gitarplock, piano och andra ljud, som växer fram i crescendon och sedan förvinner för att lämna plats till nästa.

– Ljuden symboliserar hissens rörelse, upp och ned. Hela verket är en loop, det börjar där det slutar och tvärtom. Det suddar ut fixeringen vid att allt måste ha ett slut – och därför också en början. Verket blir olika långt för olika besökare.

– Genom ett gammalt missförstånd kallas ibland tonen B för H. Om den höjs ett halv tonsteg blir den ett C, men skrivs som H#. H# uttalas ”hiss” och därför ljuder just den tonen här. Placerad i ett rum med maxvikt, liten golvyta och bestämd funktion, är tillgängligheten till verket begränsad. Den begränsningen är en parallell till den sammansättning av molekyler som utgör människan – knuten till tid och rum. För att uppleva hela

kompositionen, krävs en motprestation – att stå kvar i hissen, trots att önskad våning är nådd.

Emi Stahls audiovisuella verk *Skia* för oss in i en drömvärld av ljus och skira förnimmelser. Långt in i det gamla järnverkets dunkel, i en välvd tunnel av rostigt järn, skimrar flortunna skikt av vit tyll. Verket blir som en glipa med möjligheter, en öppning till en annan dimension. Vi lockas dit – och vi är verkligen välkomna att stiga in, ända in i själva konstverket. Vår egen närvaro där, blir en del av verket.

– Installationen bärs av en underliggande strävan att relatera till oss människor och vår förmåga att uppfatta oss själva.

När besökaren vandrar i labyrinten av tyll, avläses rörelserna och återspeglas samtidigt i en drömsk skugglik form på de omgivande tygstyckena. Med människan blir konstverket fulländat – tack vare kroppsspråkets dialog med både ljud och bild i en audiovisuell helhet.

– Tanken är att skapa ett rum med en lugnande meditativ atmosfär till skillnad från vårt stressfyllda samhälle – ett slags påhittad verklighet, där både vuxna och barn finner ro.

Skia är det grekiska ordet för skugga. Alldeles särskild kontrast får verket *Skia* i den industrihistoriskt intressanta passagen, där vagnar med skrot en gång rullades in till martinugnarna. Här, där brådska och hårt stål förr regerade, gestaltar konstverket de drömmar som fanns i arbetarnas sinnen – och den harmoni som vi i dag längtar till.

Ola Sandberg är född 1988 i Lund. Emi Stahl är född 1990 i Stockholm.



As part of the interplay and cooperation within Dalarna, a collaboration is now being developed between Avesta Art and Dalarna University. In summer 2016, Verket is presenting art installations by two students from Dalarna University. The exhibition showcases works by Ola Sandberg from the Sound and Music Programme and Emi Stahl from the Audiovisual Production Programme.

Ola Sandberg's sound installation *H#* meets us in a space where silence often reigns – in a lift. The work challenges our way of being when we find ourselves in a lift with people we do not know. The composition is built

around a drone – a constant low tone that carries a melody. The drone becomes like one's own position in the lift – a static presence that is essential for movement. Riding on the drone is the dance of wind chimes from a market in Tokyo, the strums of a guitar, piano notes and other sounds, which rise in a crescendo and then disappear to make way for the next.

“The sound symbolizes the lift's movement, up and down. The entire work is a loop – it begins where it stops and stops where it begins. It blurs our obsession that everything must have an end – and thus also a beginning.

The duration of the work will be different for different visitors.”

“Due to an old misunderstanding, the tone B is sometimes called H. If it is raised a semitone, it becomes C, but is written as H#. H# is pronounced ‘hiss’ in Swedish, which is also the Swedish word for ‘lift’ or ‘elevator’, which that is precisely why this tone was used here. Placed in a room with a maximum permitted weight, small floor space and specific function, access to the work is limited. This limitation becomes a parallel to the structure of molecules that comprises the human body – that tie us all to time and

space. Experiencing the entire composition requires the visitor to give something in return – to remain in the lift even when the desired floor has been reached.”

Emi Stahl's audiovisual work *Skia* brings us into an ethereal dreamworld of light and gossamer. Deep in the gloom of the ironworks, in a vaulted tunnel of rusty iron, shimmer gauzy layers of white tulle. The work becomes a chasm of possibilities, an opening to another dimension. We are pulled to it – and we are actually welcome to step in, all the way into the artwork itself. Our own presence there becomes part of the work.

“The installation is borne by an underlying aspiration to relate to us humans and our capacity to perceive ourselves.”

When the visitor wanders into the labyrinth of tulle, their movements are detected and simultaneously reflected in a dreamy shadowy form on the surrounding pieces of fabric. With the entrance of the person, the artwork is complete – the dialogue between body language, sound and image creating an audiovisual wholeness.

“The idea was to create a room with a calming, meditative atmosphere in contrast to our stress-filled

society – a kind of fictional reality, where both adults and children can find peace.”

Skia is the Greek word for shadow. The work *Skia* finds particular contrast in the historical industrial passage, where carts with scrap iron once rolled on their way into the blast furnaces. Here, where frenzy and hard steel once ruled, the work interprets the dreams that occupied the minds of the workers in times gone past – and the harmony that we long for today.

Ola Sandberg was born in 1988 in Lund. Emi Stahl was born in 1990 in Stockholm.

Järnfjädrars Rike *The Realm of Iron Feathers*

Berättelser om arbete och drömmar, om slit och stolthet, om historia och framtid sjuder i Avesta Art. Industriminnet självt tar till orda genom transportvägar, ugnar, saxar, valsar, filmer och mycket annat som beskriver moment och metoder längs järnets väg. I den mörka masugnshallen talar en arbetare, Lars Lindqvist, via lysande gula berättarstenar, direkt från svunna tider. Ur konstverken bubblar frågor som lyfter tanken på färd.

I *Järnfjädrars Rike* blir varje besökare med och skapar nya berättelser. Fantasin får vingar. Ett helt kosmos av inspiration öppnar sig i malmåsar där lock aldrig någonsin har lagts på. *Järnfjädrars Rike* är ingen sagovärld. Det är själva livet – där allvar får möta lek och skratt, där en liten sak kan locka fram en stor tanke, där varje människa får blomma fram utifrån sina unika förutsättningar.

För den som siktar mot stjärnorna är möjligheterna oändliga. I *Järnfjädrars Rike* kan tankeresan starta på många olika sätt. Inne i den mörka grottan sänder tiden sina signaler – men vad är tid och vem bestämmer över den? I dialog med magisk spegel växer frågor – och kanske svar. Ett fjäderklätt orakel förmedlar sitt allvetande – och när tanken är fri, får även oraklet ifrågasättas. Tronens gyllene stol är tillgänglig för alla, liksom den fria scenen i teaterns och talets eget hörn. När tanken snurrar och planer smids, kan det hända att något eller några sätter käppar i hjulet – lyckohjulet blir provningars spel. För den som ensam eller i trygg famn vill slå sig till ro och tänka eller läsa, finns den omslutande fåtöljen i rikets stämningsfulla bibliotek. Här finns också Järnfjädrars egna böcker med idéer och nya ord som har skapats av tankar från fjolårets besökare. Nytt för året är ett rim-

memory, där det går att finna ordpar som rimmar eller till och med ger triss i rim.

Tungt möter lätt, hårt möter mjukt i *Järnfjädrars Rike* – precis som i allt mänskligt liv. Tre uttrycksfulla ord blir: Järn. Hjärna. Gärna.

I *Järnfjädrars Rike* är varje människa – oavsett ålder eller format – lika välkommen. Här skapas nya möten – med människor och miljöer – som leder till nya tankar och nya berättelser. På köpet utvecklas ordrikedomen och språket, självkänslan och glädjen. Det är kvaliteter av största värde både för den enskilda individen och för hela samhället. De bär yttrandefriheten och demokratin.

Järnfjädrars Rike är skapat inom ramen för Avesta kommuns och Verkets ambitioner att förena konst, vetenskap och pedagogik på sätt som tar alla åldrar på allvar. I det kreativa arbetet har följande medverkat: Barnbibliotekarien Malin Bivelöv, konstformspedagogen Ann Björklund, pedagogen Kerstin Bohlin, konstvetaren Caroline Gustafsson, bibliotekarien Therese Hedberg och pedagogen Solweig Palm, alla Avesta kommun. Författaren, kulturentreprenören och pedagogen Pernilla Glaser har varit värdefullt bollplank och stöd i den skapande processen.

Järnfjädrar är en version på samma tema för grundskolan, då hela klassen går på upptäcktsfärd bland det gamla järnverkets industriminnen och samtidskonst – i lektioner helt enligt läroplanens intentioner. På vägen skapas en berättelse med sina beståndsdelar: Ämne, tid, gestalter och deras karaktär, idérik handling med oväntade vändningar och allt annat som hör en spännande historia till.



Avesta Art seethes with stories of work and dreams, of toil and pride, of history and the future. The industrial memory itself speaks out with words like transport roads, furnaces, scissors, cylinders, films and much more that describe the stages and methods along iron's route. In the gloomy blast furnace hall, a worker, Lars Lindqvist, talks via luminous yellow story stones directly from a bygone age. Questions bubble out of the work of art that give thoughts wings.

In *The Realm of Iron Feathers* each visitor can participate in creating new stories. The imagination takes

off on flights of fancy. A whole cosmos of inspiration opens up in the ore bin where there has never been a lid. *The Realm of Iron Feathers* is no fairy tale. It is life itself, where seriousness meets play and laughter, where a small thing can give rise to great thoughts, where each person can blossom out based on their own unique circumstances.

For those who aim for the stars, the opportunities are unlimited. The journey of thoughts in *The Realm of Iron Feathers* can start in many different ways. In the dark cave time sends its signals – but what is time and who decides

over it? In a dialogue with the magic mirror the questions increase – and maybe the answers. A feather-clad oracle conveys its omniscience – and when thoughts are free even the oracle can be called into question. The throne's golden chair is available to everyone, as is the free stage in the theatre's and speaker's own corner. When thoughts spin and plans are made, somebody throws a spanner in the works. For those who are alone or want to relax in a secure embrace and think or read there is a deep armchair in the Realm's atmospheric library. Here are also Iron Feathers' own books, with ideas and new words

that have been created from the imaginations of past visitors. New for this year is a rhyme memory, where you can find pairs – or maybe even trios – of rhyming words.

Heavy meets light, hard meets soft in *The Realm of Iron Feathers* – just as in all human life.

Everyone, irrespective of age or background, is equally welcome to *The Realm of Iron Feathers*. Here new acquaintances are made with people and environments that result in new ideas and new stories. In exchange, vocabularies, language, self-esteem and happiness all develop positively. These are qualities of the greatest value,

both for the individual and society as a whole. They carry with them freedom of speech and democracy.

The Realm of Iron Feathers has been created within the framework of the ambitions of the Municipality of Avesta and The Works to bring together art, science and teaching in a way that takes all age groups seriously. The following have participated in the work: children's librarian Malin Bivelöv, art teacher Ann Björklund, educationalist Kerstin Bohlin, art expert Caroline Gustafsson, librarian Therese Hedberg and educationalist Solweig Palm, all from Avesta Council. Author, cultural entrepreneur and educationalist

Pernilla Glaser has been a valuable consultant and support during the creative process.

The *Realm of Iron Feathers* is a version of the same subject for schools where whole classes take a journey of discovery through the industrial memories of the old ironworks and contemporary art – in lessons keeping with the intentions of the national curriculum. Along the way, a story develops with components that include subject, time, characters, events with unexpected turns that are rich in ideas and everything else that is part of an exciting story.

Björn Lövins Galleri

Känslor av andakt och vördnad infinner sig i Björn Lövins Galleri, öppnat i Avesta Art. Högre, stiliga och värdiga står här *Dädsker*. Vid en första anblick tycks skulpturerna hålla slaggstensmuren på plats. I själva verket ger de sitt stöd till var och en av oss – till människovärdet. Titlen *Dädska* ska utläsas "Det är du som kan!". Skulpturerna bär Björn Lövins signum. Den enskilda människans okränkbarhet och – samtidigt – hennes självklara delaktighet i en gemenskap, ett kollektiv, är grundvärden som återkommer i hans konstnärsskap.

I centrum i galleriet står vagnen *Full fart framåt*, ett verk från 1988 och utställningen *C – Kampen om verkligheten* i Stockholms kulturhus. Här antog konstnären rollen som antropolog och utforskade, i en tänkt framtid, spillrorna av 1900-talets konsumtionssamhälle. Sportbilen är på ett plan lätt att identifiera. I material och enkelhet knyter den samtidigt an till utgrävningar av kulturer, fjärran från västerländsk motortid. Den livfulla målningen *Vid floden* (1995) sträcker sig bortom tid och rum.

Björn Lövin var en av vår tids största bildkonstnärer. Han var med och introducerade installationskonsten i Sverige med omskakande utställningar i Moderna Museet och Kulturhuset i Stockholm. Hans internationellt stora

erkännande är bara blygsamt känt bland oss svenskar. 1981 intog Björn Lövin det prestigefyllda kulturhuset i Paris, Centre Georges Pompidou, med en gigantisk utställning som också rymde ett då helt nytt fenomen, videokonst. Lövins konst fick aktningsvärda rubriker i tidningen Le Monde – en bekräftelse som imponerade mycket på hans franska värdar. När FN 1992 höll den stora miljökonferensen i Rio de Janeiro inbjöds tjugo av världens främsta skulptörer och målare att medverka med sin konst. Europa representerades av bland andra Björn Lövin som visade en enorm skulptur, *Kulturmotor*, en maniokapress av ädelträ från Amazonas.

Konstnären Björn Lövin gick ur tiden 2009. Han var född i Falun 1937 och utbildade sig i unga år i Barcelona och vid universiteten i Stockholm och Uppsala. Han var bosatt i Dicka i Avesta kommun, i Stockholm och sina sista år i kyrkbyn i Folkärna. Björn Lövin deltog i Avesta Art 1997 och följde med skarp blick alla Avesta Art-utställningar. Endast tre konstnärer är tillägnade egna rum i Moderna Museet i Stockholm: Pablo Picasso, Andy Warhol och Björn Lövin. Tack vare gåvor från konstnärens döttrar har Avesta Art nu ett eget Björn Lövin-galleri.



There is a feeling of reverence and awe in the newly-opened Björn Lövin Gallery in Avesta Art. Stately, stylish and dignified stands *Dädsker*. At first glance the sculptures seem to support the slag-stone wall while in actual fact they give their support to each one of us – to human dignity. The name *Dädska* stands for the Swedish "Det är du som kan!", "You can do it". The sculptures carry the characteristic mark of Björn Lövin. The sanctity of the individual and, at the same time, their participation in a fellowship, a community, is a basic principle for his artistic work.

In the centre of the gallery is the car *Full fart framåt* (Full Speed Ahead), from 1988 at an exhibition in Kulturhuset in Stockholm. Here the artist adopted the role of anthropologist and explored, in an imaginary future, the debris from the 20th century consumer society. The sports car is easy to identify on one plane. At the same time its material and simplicity link it to excavations of cultures remote from Western society's love of the motor car. The vital painting from 1995 *Vid floden*, (By the River), stretches beyond time and space.

Björn Lövin was one of the greatest artists of our time. He participated in the introduction of installations in Sweden with shocking exhibitions at the Museum

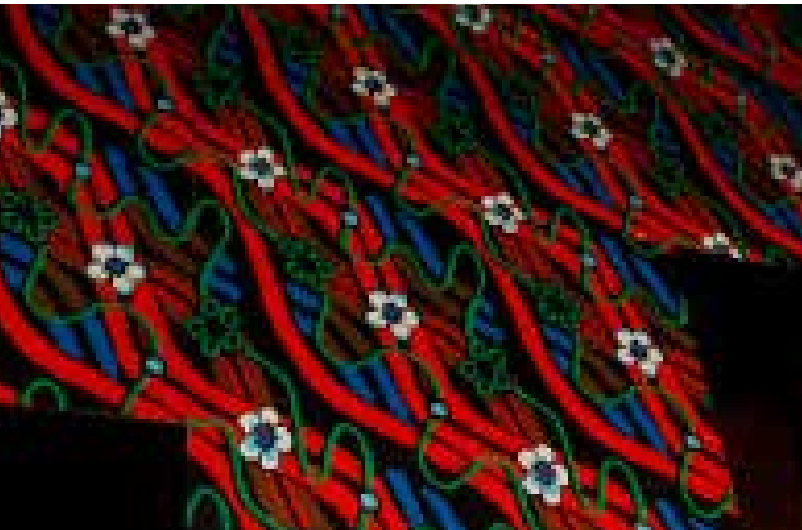
of Modern Art and Kulturhuset in Stockholm. That he was widely appreciated internationally is hardly known in Sweden. In 1981 he took the prestigious Pompidou Centre in Paris by storm with a gigantic exhibition which also included a completely novel phenomenon, video art. The headlines in Le Monde showed great respect for Lövin's work, a confirmation that greatly impressed his French hosts. When the UN held a major environmental conference in Rio de Janeiro in 1992, twenty of the world's leading sculptors and painters were invited to participate with their works. Björn Lövin was among those who represented Europe with his enormous sculpture *Kulturmotor*, (Culture Motor), a cassava press made of hardwoods from the Amazon forests.

The artist Björn Lövin passed away in 2009. He was born in Falun in 1937 and as a young man studied in Barcelona and at Stockholm and Uppsala Universities. He lived in Dicka near Avesta, in Stockholm and in his last years in the village of Folkärna. Björn Lövin took part in Avesta Art in 1997 and followed all the Avesta Art exhibition with a critical eye. Only three artists have their own room at the Museum of Modern Art in Stockholm – Pablo Picasso, Andy Warhol and Björn Lövin. Thanks to the kind donations of his daughters Avesta Art now has its own Björn Lövin Gallery.

Konst i själva Verket *Art in The Works*

Avesta väljer att konstnärligt gestalta industriarvet. Konst från vår egen tid samspelar med det gamla järnverkets skimrande slagg och mäktiga arkitektur. 218 konstnärer har under åren 1995-2016 deltagit i femton Avesta Art-utställningar. En rad verk dröjer kvar.

Avesta has chosen to present its industrial heritage artistically. Contemporary art interacts with the shimmering slag and majestic architecture of the old ironworks. 218 artists have participated in Avesta Art's fifteen exhibitions from 1995 to 2016. A number of works of art remain.



Lennart Rodhe, 1916-2005

Avestaström

En nestor i svensk konst, Lennart Rodhe, tolkade Avesta i ett mönsterpussel, som mäter mer än tjugo kvadratmeter: Älven och älvvattnet, som en gång drev järnverket. Det glödande järnet, som strömmar ur masugn. Kulturen, som glittrar och lyser i gröna slingor och vita blommor.

Lennart Rodhe medverkade i Avesta Art 1997. *Avestaström* visades sedan på affischtavlor i Europas kulturhuvudstad 1998, Stockholm, och finns nu i Läggesta järnvägsstation.

Avestaström (Avesta Stream)

A Nestor of Swedish Art, Lennart Rodhe interpreted Avesta in a giant puzzle that covers more than 20 sq. m. The river and its water that once powered the ironworks.

The glowing iron that once flowed out of the blast furnace. The culture that glitters and illuminates in green strands and white flowers.

Lennart Rodhe participated in Avesta Art 1997. *Avestaström* then appeared on billboards in Europe's Cultural Capital 1998, Stockholm, and now hangs in Läggesta railway station.

Kjell Engman, f/b 1946

Vita frun

Smederna, arbetsklädda i vitt och svart, dras med i gäckande, förförisk dans av hyttans vita fru. Vem är hon, den sägenomspunna kvinnan, som i hyttans dunkel både frestar och skrämmar? Bär vita frun alltid varsel om olycka – eller finns hos henne också en vänlig lekfullhet, som spelar alla ett spratt? Kanske smederna vet...

Kjell Engman tolkar hyttans liv – och dess tid – i en värld av glaskonst. Här finns arbetarna som höll hytta och martinverk i gång. Här rinner vitglödande järn. Här samlas herrskapsfolket till fest. Musiken är konstnärens egen komposition. Kjell Engman medverkade i Avesta Art 2006.

Vita frun (The White Wife)

The blacksmiths, dressed in their working clothes in black and white, are brought together in a seductive dance by the white wife of the smelting house. Who is she, this mythical woman who in the gloom of the smelting house both attracts and repels? Is she an omen of accidents – or does she also come with friendly playfulness to play practical jokes on everyone? Maybe the smithies know...

Kjell Engman portrays the life of the smelting house – and its times – in a world of crystal art. Here you can see the work-ers who kept the smelting house and the open-hearth works going. The iron runs white-hot here. The gentlefolk gather here for festivities. The music was written by the artist himself. Kjell Engman participated in Avesta Art 2006.





Sonja Nilsson, f/b 1977

Korridoren

Med samma lockelse och obehag som ändlösa hotellkorridorer bjuder, välkomnar Sonja Nilssons konstverk. Långt bort skymtar besökaren spegelbilden av sin egen ryggta. Det är som att på avstånd följa sig själv. Vem är jag och vad styr mig, är frågor som konstnären vill väcka genom *Korridoren*, där besökaren blir en del av konstverket. Sonja Nilsson medverkade i Avesta Art 2006 och 2015.

Korridoren (The Corridor)

Sonja Nilsson's work welcomes you with the same fascination and unease of endless hotel corridors. Far away you get a glimpse of the reflection of your own back. It is like following yourself at a distance. Who am I and what controls me are the questions the artist wants to put with *Korridoren*, where the visitor becomes a part of the work of art. Sonja Nilsson participated in Avesta Art 2006 and 2015.



Tomas Nordberg, f/b 1948

Ett stycke tid

Konstverket i sig ger blott en början – det fångar blicken och för konstnärens talan. Genomskinliga ytor låter blicken glida vidare, till något bortom själva verket. *Ett stycke tid* ger en förnimmelse av den förlösande elden vid järnframställningen i hyttan. Tomas Nordberg medverkade i Avesta Art 1995.

Ett stycke tid (A Piece of Time)

The work of art in itself does not make much of an impression – it catches the eye and relays the artist's message. Transparent surfaces allow the gaze to move on to something beyond the work of art itself. *Ett stycke tid* gives a sensation of the release the fire gives when making iron in the smelting works. Tomas Nordberg participated in Avesta Art in 1995.

Arijana Kajfes, f/b 1963

Masgud

Arijana Kajfes arbetar i gränslandet mellan konst och naturvetenskap. Med sitt vänliga, vaksamma öga iakttar masguden besökaren som stiger in i masugnen. Ögat lånas från en annan besökare som i hemlighet betraktar skeendet. Arijana Kajfes medverkade i Avesta Art 2004.

Masgud (The Blast God)

Arijana Kajfes works at the interface between art and natural science. With its usual sharp eye, the god observes the visitor entering the blast furnace. The eye is borrowed from another visitor who is watching the event in secret. Arijana Kajfes participated in Avesta Art 2004.



Bo Ek, f/b 1954

Arbetsmålningar

I två stora målningar stiger avestakonstnären Bo Ek in till arbetarna vid masugn och martinverk, fångar deras anletsdrag vid tunga men också ansedda sysslor, förmedlar ugnarnas heta strålning och spelet mellan ljus och mörker. I en exteriör speglar han hyttan i verksamhet med livet på hyttbacken.

Work's paintings

In two major works of art, Avesta artist Bo Ek becomes one of the workers at the blast furnace and open-hearth works, captures their features in the heavy but distinguished tasks, conveys the hot radiation from the ovens and the interplay between light and dark. In an exterior he portrays life around the smelting house in its heyday.

Torbjörn Grass, f/b 1953

En tid fylld av liv - Martinverksopera

I ett musikaliskt verk vid martinugnarna tolkar tonsättaren Torbjörn Grass arbetarnas liv, längtan och drömmar. Charlie Hellberg har gjort scenografin. Operan är skapad för Verket.

Torbjörn Grass har också medverkat i utformningen av *Opera Tactile* som låter fjädrar, rör och andra material från industrin bli instrument i en sal för musikaliskt skapande.

A Time Filled with Life – Open Hearth Opera

In a musical work by the open-hearth furnace, the composer Torbjörn Grass portrays the workers' lives, yearnings and dreams. The stage design is by Charlie Hellberg. The opera was written for The Works.

Torbjörn Grass has also participated in the design of *Opera Tactile* where springs, pipes and other materials from industry become instruments in a room for musical creation.

The Interactive Institute

Män som faller

Konstverk av Robert Brečević om fritt fallande maskulinitet, om integritet och bräcklighet, om närvaro...

Män som faller (Men who are Falling)

A work of art by Robert Brečević about masculinity in freefall, about integrity and susceptibility, about presence...



Alla medverkande konstnärer sedan starten *All the artists who have participated since the start*

Avesta Art 1995
Lars Andersson, Sverige
Åsa Andersson, Sverige
Ingemar Aulin, Sverige
Channa Bankier, Sverige
Bengt Berglund, Sverige
Kristina Bergkvist Selder, Sverige
Helene Billgren, Sverige
Max Book, Sverige
Lena Cronqvist, Sverige
Erland Cullberg, Sverige
Jörgen Fogelquist, Sverige
Enno Hallek, Sverige
Jörg Jeschke, Sverige
Peter Johansson, Sverige
Olle Kåks, Sverige
Inga-Lill Lagergren, Sverige
Edna Martin, Sverige
Suzanne Nessim, Sverige
KG Nilson, Sverige
Tomas Nordberg, Sverige
Marja Sikström, Sverige
Maud Spangenberg, Sverige
John Stenborg, Sverige
Iréne Vestman, Sverige
Eva Zettervall, Sverige
Charlotte Öberg, Sverige

Avesta Art 1997
Trine Folmoe, Norge
Meta Isæus Berlin, Sverige
Jonas Kjellgren, Sverige
Thomas Knarvik, Norge
Malin Lager, Sverige
Lisa Larson, Sverige
Björn Lövin, Sverige
Odd Nerdrum, Norge
Helmtrud Nyström, Sverige
Karl Axel Pehrson, Sverige
Jane Reumert, Danmark
Carl Fredrik Reuterswärd, Sverige

Lennart Rodhe, Sverige
Svante Rydberg, Sverige
Martin Wickström, Sverige

Avesta Art 1998
Johanna Aalto, Finland
Olga Bergmann, Island
Olle Bonniér, Sverige
Lars Englund, Sverige
Erik Frandsen, Danmark
Magnus Kjartansson, Island
Eva Koch, Danmark
Louisa Matthiasdottir, Island
Katarina Norling, Sverige
Bjørn Nørgaard, Danmark
Jyrki Poussu, Finland
Bjørn Ransve, Norge
Jenny Rydhagen, Norge
Bjørn-Sigurd Tufta, Norge
Rafael Wardi, Finland

Avesta Art 2000
Anna Anders, Tyskland
Frank Bauer, Tyskland
Jim Berggren, Sverige
Åsa Cederqvist, Sverige
Bea Emsbach, Tyskland
Paul Granjon, Wales
Margareta Hesse, Tyskland
Sture Johannesson, Sverige
Tia Johansson, Sverige
Anna Kindgren, Sverige
Sean O’Reilly, Wales
David Shepherd, Wales
Stig Sjölund, Sverige
Lars Wikström, Sverige
Sue Williams, Wales

Avesta Art 2002
Eugénia Balcells, Spanien
Kent Boholm, Sverige
Gloria Friedmann, Tyskland

Marcus Kiel, Tyskland
Tuula Lehtinen, Finland
Henrietta Lehtonen, Finland
Lisbeth Lind, Sverige
Gintaras Makarevicius, Litauen
Audrone Petrasiunaite, Litauen
Jaume Plensa, Spanien
Egle Rakauskaite, Litauen
Charles Sandison, Finland
H D Schrader, Tyskland
Paco Simón, Spanien
Jyrki Siukonen, Finland

Avesta Art 2004
Thomas Broomé, Sverige
Yrjö Edelmann, Sverige
Keathy Ericsson-Jourdan, Åland
Cecilia Falk, Sverige
Guy Frisk, Åland
Magdalena Hellström-Zimmermann, Tyskland
Ulrica Hydman-Vallien, Sverige
Arijana Kajfes, Sverige
Mikael Richter, Sverige
Tage Wilén, Åland

Avesta Art 2006
Modhir Ahmed, Sverige
Kjell Engman, Sverige
Torbjörn Grass, Sverige
Tina Gverović, Kroatien
Karin Gustavsson, Sverige
Åsa Jacobson, Sverige
Mats Lodén, Sverige
Ines Matijević, Kroatien
Ebba Matz, Sverige
Sonja Nilsson, Sverige
Ken Sato, Sverige
Johan Thurfjell, Sverige
Soile Yli-Mäyry, Finland

Avesta Art 2008
Antun Božicevic, Kroatien

Nicolas Cesbron, Frankrike
Thomas Dellacroix, Frankrike
Agnieszka Dellfina, Frankrike
Ana Husman, Kroatien
Michael Johansson, Sverige
Michael Kalish, USA
Alem Korkut, Bosnien Hercegovina
Kristina Lenard, Kroatien
Toni Meštrovic, Kroatien
Magnus Monfeldt, Sverige
Damir Ocko, Kroatien
Ivana Pegan Bace, Bosnien Hercegovina
Lala Rašcic, Bosnien Hercegovina
Britt-Marie Rydberg, Sverige
Birgitte Söndergaard, Sverige
Marko Tadic, Kroatien
Zlatan Vehabović, Bosnien Hercegovina
Silvio Vujicic, Kroatien

Avesta Art 2010
Nicolas Cesbron, Frankrike
Andreas Charalambous, Cypern
Panicos Chrysanthou, Cypern
Emin Çizenel, Cypern
Pola Hadjipapa McCammon, Cypern
Serap Kanay, Cypern
Anber Onar, Cypern
Karin Amná-Lindberg, Sverige
Jan Cardell, Sverige
Brad Howe, USA
Anders Hultman, Sverige
Julie Leonardsson, Sverige
Marie Långghans, Jonsson, Sverige
Charlotta Östlund, Finland

Avesta Art 2011
Hanna Beling, Sverige
Nygårds Karin Bengtsson, Sverige
Nicolas Cesbron, Frankrike
Michael Ellburg, Sverige
Helena Blomqvist, Sverige
Eric Dyer, USA

Kaj Engström, Sverige
Pontus Ersbacken, Sverige
Gabriella Göransson, Norge
Henry Grahn Hermunen, Finland
Jörg Jeschke, Sverige
Sara Lundberg, Sverige
Anders Stimmer, Sverige
Stina Wirsén, Sverige
Ulrika Minami Wärmling, Sverige

Avesta Art 2012
Vanna Bowles, Sverige
Giacomo Costa, Italien
Mikael Ericsson, Sverige
Johnny Boy Eriksson, Sverige
Pontus Ersbacken, Sverige
Henry Grahn Hermunen, Finland
Andreas Johansson, Sverige
Lena Johansson, Sverige
Matti Kalkamo, Finland
Achilleas Kentonis, Cypern
Johannes Nyholm, Sverige
Maria Papacharalambous, Cypern
Cassandra Rhodin, Sverige
Topi Ruotsalainen, Finland
Inger Sandberg, Sverige
Lasse Sandberg, Sverige
Guangjuan Zhang, Sverige

Avesta Art 2013
Gunilla Bergström, Sverige
Mikael Ericsson, Sverige
Carolina Falkholt, Sverige
Lucy Glendinning, England
Lina Jaros, Sverige
Joakim Johansson, Sverige
Matti Kalkamo, Finland
Ingalena Klenell, Sverige
Alessandro Lupi, Italien
Maria Nordin, Sverige
Aleksandra Stratimirovic, Sverige
Lee Yongbaek, Sydkorea
Guangjuan Zhang, Sverige

Avesta Art 2014
Rashad Alakbarov, Azerbajdzjan
Cecilia Cronelid, Sverige
Tom Hunter, England
Alessandro Lupi, Italien
Jarmo Mäkilä, Finland
Jens Peterson-Berger, Sverige
Veronika Psotková, Tjeckien
Aleksandra Stratimirovic, Belgrad
Sissi Westerberg, Stockholm
Hanna Vihriälä, Finland
Olov Ylinenpää, Sverige

Avesta Art 2015
Anna Anders, Tyskland
Micael Dahlen, Sverige
Meta Isæus-Berlin, Sverige
Håkan Lidbo, Sverige
Hanne Mago Wiklund, Sverige
Victor Marx, Sverige
Claire Morgan, England
Sonja Nilsson, Sverige
Jens Peterson-Berger, Sverige
Lovisa Ringborg, Sverige
Jan Stenmark, Sverige
Visa Suonpää, Finland
Bea Szenfeld, Sverige
Patrik Söderlund, Finland
Hanna Vihriälä, Finland
Olov Ylinenpää, Sverige
Kristoffer Zetterstrand, Sverige



Verkförteckning *List of Art*

Magnus Alexandersson

f/b 1973

Foto sid 7 / photo page 7

Flimmer

Flicker

Collage på MDF-skiva

Collage on MDF-board

Follower

Inbetween the Unclear

Blue Angle

Continuum

Olja på duk

Oil on canvas

Petra Bauer

f/b 1970

Foto sid 6 / photo page 6

Kvinnor i kamp

Women in Struggle

Installation med affischer och gruppfotografier publicerade i den socialistiska tidningen Morgonbris 1905-1920

Installation with posters and group portraits published in the Swedish socialistic newspaper Morgonbris 1905-1920

Tack till Arbetarrörelsens arkiv och bibliotek, Dalarnas

Folkrörelsearkiv, Malmö Konstmuseum, 56e Venedigbiennalen,

internationella utställningen och Svante Larsson.

Thank you to the Labour Movement Archives and Library, the Dalarna

Popular Movement Archives, Malmö Art Museum, the 56th Venice Biennale

International Art Exhibition and to Svante Larsson.

Alexandra Carr

f/b 1981

Foto sid 4 / photo page 4

Black Matter

Rörlig skulptur, satintyg, järnfilspån

Kinetic sculpture, satin, magnetite

Smudge

Smear

Studies for Black Matter

Studier till Black Matter

Engraving on gold anodised aluminium

Gravyr på guldadoniserad aluminium

Phi

2,706 komponenter i porslin, emalj

2,706 porcelain components, enamel

Hanna Hallgren, Melissa Henderson

f/b 1972, f/b 1977

Foto sid 57, 59 / photo page 57, 59

Välfärdsstaten

Installation i blandteknik av Melissa Henderson med utgångspunkt

i det litterära verket *Välfärdsstaten* av Hanna Hallgren

Installation, mixed media by Melissa Henderson based on

the literary work *Välfärdsstaten* by Hanna Hallgren

Ljud: Text *Välfärdsstaten* av Hanna Hallgren, inspelning och mixning

Erik Bryndahl, röst Hannah Canvert, regi Melissa Henderson.

Video: Kamera Elin Bengtsson, i rollerna, regi och redigering

Melissa Henderson.

Tack till: Hela personalen på Avesta Art, KKV Monumental i Malmö,

Niclas Uhrfeldt, Viggo Wichmann, Markus Gunnarsson på

Ludvig Svensson, Oliver White, mamma, Per och Peter.

Sound: Text *Välfärdsstaten* (The Welfare State) by Hanna Hallgren,

recording and mixing Erik Bryndahl, voice Hannah Canvert, direction

Melissa Henderson.

Video: Camera Elin Bengtsson, acting, direction and editing

Melissa Henderson.

Thank you to: All the staff at Avesta Art, the Artist's Collective

Monumental Workshop in Malmö, Niclas Uhrfeldt, Viggo Wichmann,

Markus Gunnarsson at Ludvig Svensson, Oliver White, mum,

Per and Peter.

Helene Hortlund

f/b 1971

Foto sid 2, 5 / photo page 2, 5

Lämningar och spår

Remains and traces

Installation i blandteknik, ståltråd, lintråd

Installation, mixed media, wire, linen thread

Francesco D'Incecco

f/b 1977

Generatio Aequivoca

Installation i blandteknik, trä, metall

Installation, mixed media, wood, metal

OLEK

f/b 1978

Foto sid 6 / photo page 6

In the Blink of an Eye

Virkad installation

Crocheted installation

I Love the Shit Out of You

Label

Karma Has No Deadline

Regret

Love Always Wins

Virkning på textil bakgrund

Crochet on textile background

A Working Life

OLEK i samarbete med Michelle P. Dodson

OLEK in collaboration with

Michelle P. Dodson (f/b 1979)

Digital projektion, 3 min 13 sek, träram

Digital projection, duration 3 min 13 sec, wooden frame

Håkan Lidbo, Tom Waldton

f/b 1965, f/b 1986

Blåsmaskinen

Blower Engine

Audiovisuell installation

Audiovisual installation

Sirous Namazi

f/b 1970

Foto sid 4, 61 / photo page 4, 61

12.30

Installation i blandteknik

Handfat, 3D-print, ABS-plast

Trappa, MDF, HusFix, rostfri stål,

Stolar, plåt, pulverlackering, polyuretan

Persienn, stål, akrylglas, bomull

Dörr, teakfanér, dekorglas, svarvad mässing, innerdörr

Film, 3D-animation, 12 min, loop



Foto: Elin Bengtsson.

Installation, mixed media
Sink, 3D print, ABS plastic
Stairs, MDF, HusFix, stainless steel
Chairs, steel sheet, powder coating, polyurethane
Blind, steel, acrylic glass, cotton
Door, teak veneer, decorative glass, lathed brass, inner door
Film, 3D animation , 12 min, loop

Untitled (Modules)
Skulptur, vattenskuren stål, lack
Sculpture, water-cut steel, lacquer

Sirous Namazi, Raha Rastifard
f/b 1970, f/b1974
Foto sid 30-31 / photo pages 30-31
Nahavand
Installation över pågående projekt, fotografi,
3D-printade modeller, 3D- renderingar
Installation of work in progress, photography,
3D-printed models, 3D rendering

Jakub Nepraš
f/b 1981
Liana
2007, videokollage, ljud, projektion på plexiglasskiva, 1 min 30 sek, loop.
2007, video collage with sound, projection on plexiglass or wall, variable
dimensions, 1 min 30 sec, loop

Transmitter
Videoskulptur, ljud, plexiglas, hittade objekt från stranden,
230x220x300cm, 8 min. loop.
Video sculpture with sound, plexiglass, wood, found objects on the
seashore, 230x220x300cm, 8 min. loop.

Karen Oetling, Erik Ravelo
f/b 1990, f/b 1978
Facing
Syra på plåt
Acid, sheet metal

Credit: Erik Ravelo: Creative Director
Karen Oetling / Erik Ravelo: Artist
Tomás Pichardo: Video Director / Editor
Eduardo Meza: Post-production
Po Kwan Shek: Photographer / Cinematographer
Hyrul Anuar: Digital Designer
Chiara Codognotto Capuzzo: Producer

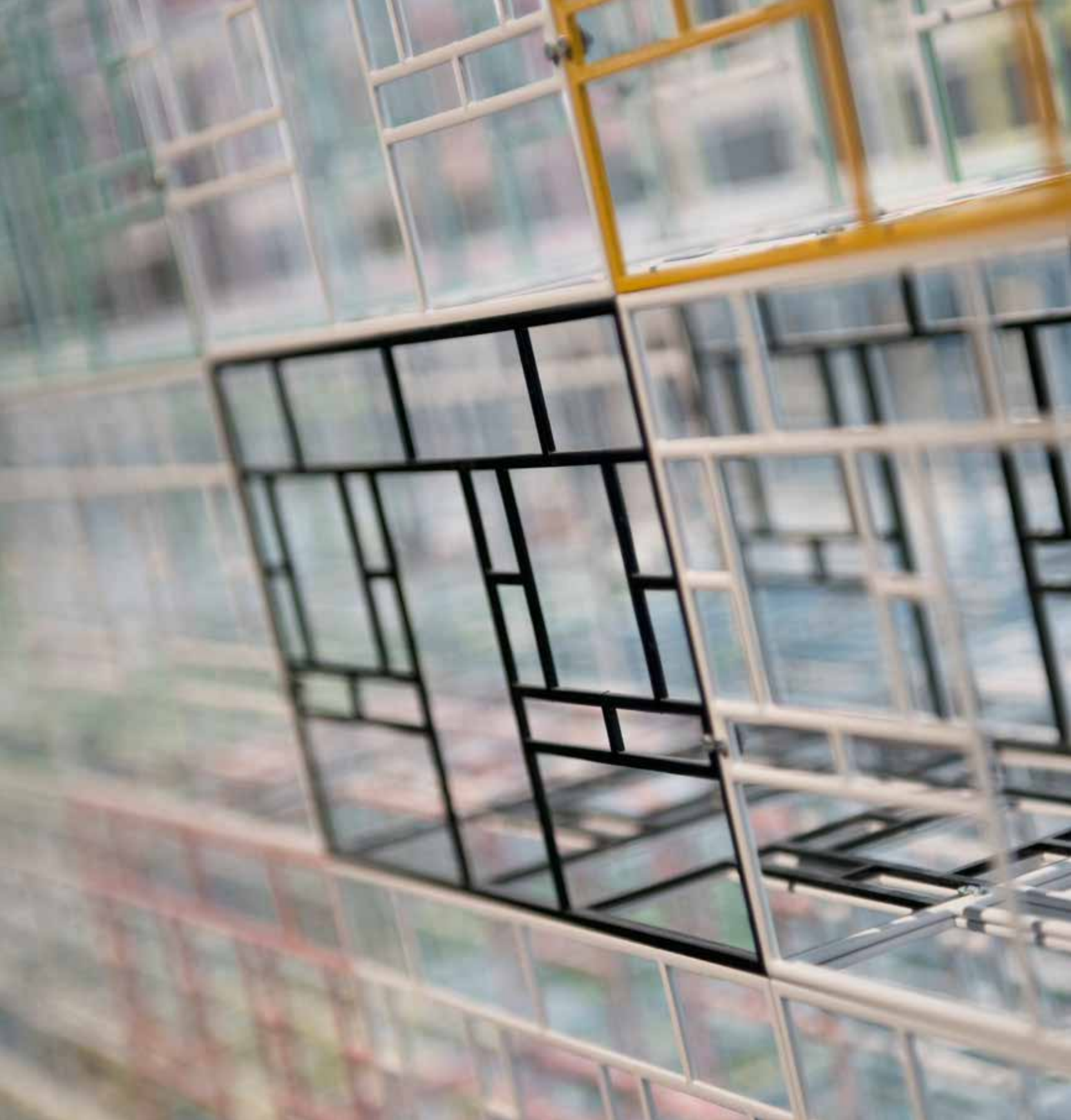
Gloria Aura Bortolini: Researcher and co-author
Jhon William Castaño Montoya: Music in collaboration
with Smile Again. Special thanks to, Iram Saeed

Projektet genomfördes i samverkan med den italienska
organisationen Smile Again som i Pakistan arbetar för sjukvård
av skadade kvinnor och skärpt lagstiftning mot syraattacker.

Helene Schmitz
f/b 1960
Foto sid 6 / photo page 6
The Chair
The Mantelpiece
Livingrooms
The Mirror
The Books
Untitled
The View
Fotografi/Photography, C-print

Ola Sandberg
f/b 1988
H#
Ljudinstallation, 7 min. 40 sek. Bordun i C (H#)
Sound installation, 7 min. 40 sec. Drone in C (H#)
I samarbete med Högskolan Dalarna
Ljud- och musikproduktionsprogrammet
Collaboration with Dalarna University
Sound and Music Production Programme

Emi Stahl
f/b 1990
Skia
Interaktiv audiovisuell projektion på tylltyg, ljudloop 8 min
Interactive audiovisual projection on tulle, loop 8 min
I samarbete med Högskolan Dalarna
Programmet Audiovisuella medier
Collaboration with Dalarna University
Audiovisual Media Programme



AVESTA ART 2016 ARRANGERAS AV AVESTA KOMMUN ORGANIZED BY THE TOWN OF AVESTA

TACK TILL SAMVERKANDE / THANKS TO

Konstkonsulent Jordi Arkö, Länskonst Dalarna, Landstinget Dalarna
Susanne Pettersson Gallery
Galerie Nordenhake
Arbetarrörelsens arkiv och bibliotek
Dalarnas Folkrorelsearkiv
Högskolan Dalarna
Volontärer som virkade tillsammans med OLEK
Volunteers who crocheted with OLEK
OLEK Special Effect Team
STUART
Avesta Text & Dekor, ATD
Web IT Solutions, Avesta
Älvbro Vandrarhem, Avesta

EKONOMISKA BIDRAG / FINANCIAL SUPPORT

Landstinget Dalarna, Kultur- och bildningsnämnden
Statens kulturråd
Polska Institutet Stockholm
Tjeckiska Centret
Arbetsförmedlingen Avesta

SPONSORER / SPONSORS

Avesta Smide
Avesta Tidning
Dala Demokraten
Karl Hedin
Per Kvadrat
Best Western Star Hotel
Sundh Fastigheter

LEDNINGSGRUPP / EXECUTIVE GROUP

Ing-Marie Pettersson-Jensen, Kenneth Linder och Caroline Gustafsson

KONSTNÄRSURVAL / SELECTION OF ARTISTS

Caroline Gustafsson och Kenneth Linder

KONSTHÄNGNING / ART DISPLAY

Caroline Gustafsson, Carl Erik Dahlberg, Hans Nilsson, Björn Olsson

LJUSSÄTTNING / LIGHTING

Adam Ander Nedzewicz, TWOLight

ARBETSGRUPP / TEAM

Lena Jonsson, Anders Hägglund, Lina Josefsson, Sussie Carlzon,
Johan Hagman, Eva Haglund, Lars Fransson, Helen Ersbacken,
Helena Bergström, Isabella Larsson, Lars-Per Eriksson, Ann Björklund,
Solweig Palm, Kerstin Bohlin, Therese Hedberg, Cecilia Elgh.

KATALOGOMSLAG / CATALOGUE COVER

Detalj av OLEKs verk *In the Blink of an Eye*
In the Blink of an Eye by OLEK, detail

FOTO / PHOTO

Therése Asplund, Ateljé Linslusen
Förutom sid 35 / Except page 35

ILLUSTRATION

Jan-Erik Pettersson

TEXT

Karin Perers

ÖVERSÄTTNING / TRANSLATION

Chris Kleinman, Highway 1 Communications, By Kyrkby
Förutom sidorna 9, 46-54 / Except pages 9, 46-54
översatta av / translated by Richard Emery, Fair Copy

GRAFISK FORM / LAYOUT

Katarina Hultqvist, STUART, www.stuart.pro

TRYCK / PRINTED BY

STUART Print, Avesta

ISBN

978-91-980437-4-7

© Kultur Avesta, Avesta kommun

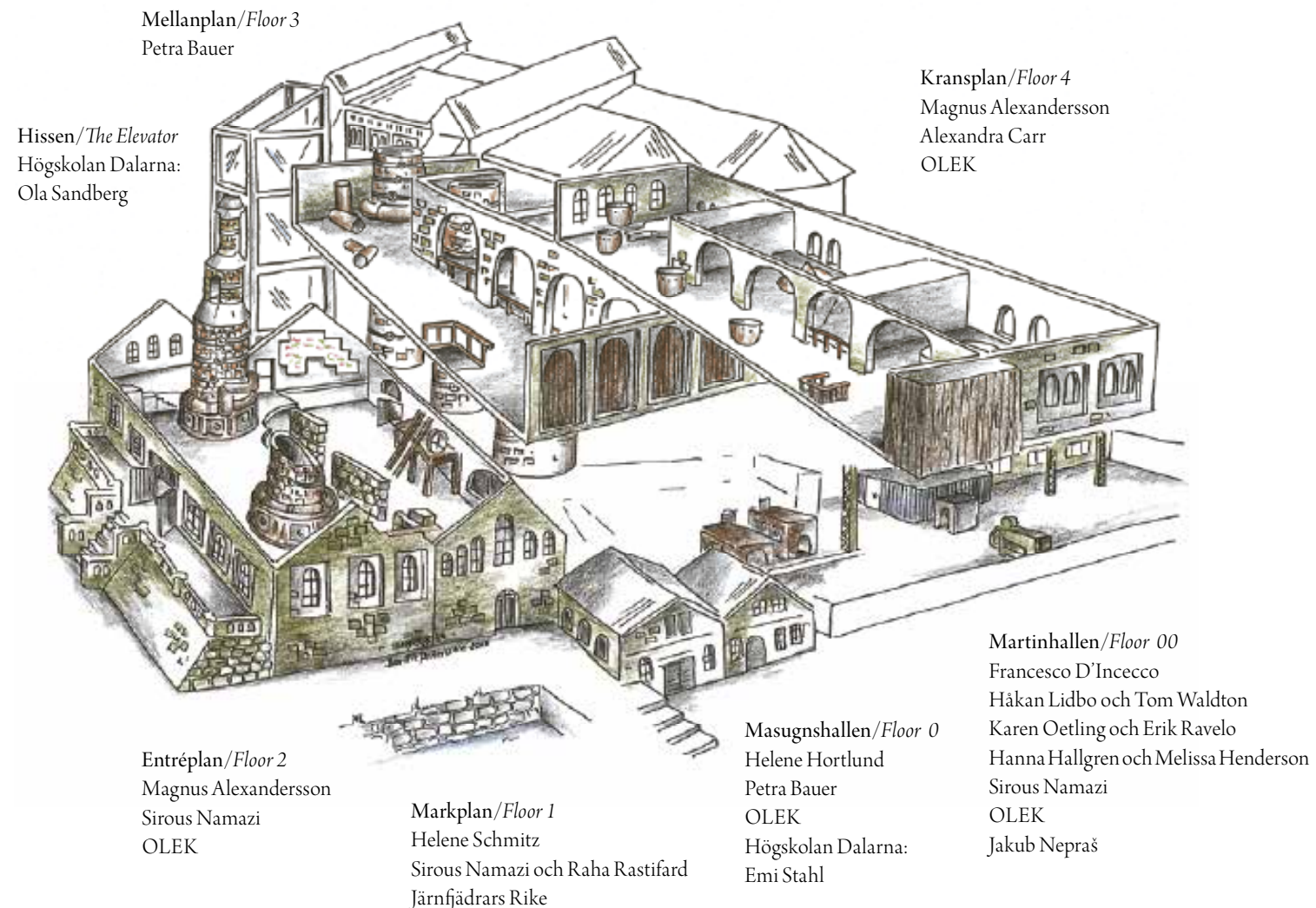


STUART

KULTURRÅDET



Avesta Art 2016



INFORMATION

www.verket.se
e-post / mail verket@avesta.se
telefon / phone 0226 64 51 62 / +46 226 64 51 62

